

[7th February 1959]

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk(*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—POINT OF INFORMATION *re* SCARCITY OF KEROSENE IN MADRAS STATE.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Mr. Chairman, Sir, on a point of information. I have given notice of a motion some five days ago under rule 41 (1) of the Council Rules, calling attention to a matter of urgent public importance, viz., scarcity of kerosene in the State of Madras. I do not know what has happened to it.

MR. CHAIRMAN : That matter has been referred to the Minister concerned. As soon as a reply is received from him, it will be given in the House.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Now that this matter has been raised, I may inform the House that the import cut has been removed now and that hereafter there would not be any scarcity of kerosene. So, I do not think there is any necessity to pursue this matter.

MR. CHAIRMAN : So, the hon. Member is not pursuing the matter?

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : No, Sir. I am not pursuing the matter.

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

MR. CHAIRMAN : Now we will continue the discussion on the Governor's Address. Sri Gajapathy Nayagar will now speak.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நமது கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரையை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்யும் போது, சில முக்கியமான கருத்துக்களை அவர் எடுத்துரைத்திருக்கிறார். அவைகளை நாம் கவனிக்கவேண்டிய நிலையிலே இருக்கிறோம். முதலாவதாக நான் சொல்லுவேன்: நமது கவர்னர் பெருமான் நமது நாட்டின் தலைவர். ஒரு கட்சி அதாவது காங்கிரஸ் கட்சி தேர்தலில் நின்று ஜெயித்து வந்தால், அந்தக் கட்சி ஆளும் திறமையைப் பெறும். அந்தக் கட்சிக்கு ஆளும் திறமையை அவர் கொடுப்பார். ஆனால், அவரைக் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் என்று கருதக் கூடாது. அவரை நாட்டுத் தலைவர் என்று கருதவேண்டும். அவர் நாட்டில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து விஷயங்களை ஆராய்ந்துகொண்டு வருகிறார். ஏதாவது குறைகள் இருந்தால், அவர்களை அணுகி, சொல்லவேண்டிய பிரச்சனைகளைச் சொல்லி அவர்களோடு கலந்து பேசலாம். நமது கவர்னர் பெருமான் ஒரு ராஜ்யத்தில் முதல் அமைச்சராக இருந்து, நல்ல கல்வி பெற்று, அனுபவம் பெற்று நம் நாட்டுத் தலைவராக வந்திருக்கிறார். அவரை நம்முடைய தக்க தலைவராகக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் உரையிலேயே நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வரவு செலவுத் திட்ட உரையின்போது, திட்டத்தின் முன்னேற்றம் குறித்தும், அமைச்சர் அவையின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைப்பற்றியும் விளக்கிக் கூறுவார்கள் என்று கண்டிருக்கிறது. அவர் முதல் முதலில் எடுத்துரைத்த கருத்து என்ன?

7th February 1959] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

நாட்டில் பல கட்சிகள் இருந்தாலும், எல்லாக் கட்சிகளும் - நாட்டு நலனுக்காகப் பாடுபடுகின்றன. எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒருமிக்க கருத்துடன் நாட்டு நிலையில் கவனம் செலுத்தி, செய்யவேண்டிய பணிகளை ஆராயவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். அதையொட்டியே நமது காங்கிரஸ் சர்க்கார் ஒவ்வொரு கமிட்டியிலும் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களை மாட்டும் போடாமல், மற்றக் கட்சிகளைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களையும் சேர்த்துப் போடுகிறார்கள். சீர்திருத்தக் காங்கிரஸ் என்று சொன்னாலும் சரி, லேபர் பார்டி என்று சொன்னாலும் சரி, மற்றப்படி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்று சொன்னாலும் சரி, அந்தக் குழுக்களுடைய பிரதிநிதிகளையும் இந்தக் கமிட்டிகளில் போட்டிருக்கிறார்கள். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து பல விஷயங்களை ஆராய்ந்து வருகிறோம். பல இடங்களுக்குச் சென்று வருகிறோம். ஒன்றுபட்ட மனப்பான்மையோடு பிரச்சனைகளை அணுகிய காரணத்தினால், கருத்து வேறுபாடுகள் நிறைந்த பல விஷயங்களிலும் உடன்பாடு காண முடிந்தது என்று கவர்னர் அவர்கள் உரையில் கண்டிருப்பதை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

இப்பொழுது நாம் கவனிக்கவேண்டியவை பருவ நிலை, பருவ காலத்தை ஒட்டி நிற்கும் உணவு நிலை, நிலத்தைச் சரியாக உழவு செய்து நல்ல விளைபொருள்களைப் பெருக்கவேண்டிய நிலை, நிலங்களைப் பயிரிடும் வகையிலே சீரமைக்கும் நிலை, நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டும் நிலை, உழவுத் தொழிலை நன்றாக அபிவிருத்தி செய்து, தரிசு நிலங்களைப் பயிரிட்டு அதிக உணவுப் பெருக்கம் காணவேண்டிய நிலை ஆகியவைகள் தான். நாட்டிலே நல்லவர்கள் சேர்ந்து நல்ல செயல் புரிந்து, நல்ல எண்ணத்தோடு வாழ்ந்தால், நல்ல மழை பெய்யும் என்று பழைய காலத்தில் சொல்லப்பட்டாலும், இன்று நாட்டிலே காடுகளையெல்லாம் அழித்துவிட்டோம். எங்கு பார்த்தாலும் புறம்போக்கு நிலங்களாக இருக்கின்றன. ஆகையால், பல இடங்களிலே காடுகளை வளர்த்து நல்ல மழை பெய்யும்படி செய்ய வேண்டும். நமது வள்ளுவர் பெருமான்

“நீர்இன்று அமையாது உலகுஎன்றி யார்யார்க்கும்
வான்இன்று அமையாது ஒழுக்கு.”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

பருவ நிலை சரியாக இல்லை, சரியாக மழை பெய்யவில்லை என்றால், அதற்கு யார் காரணம்? எல்லோரும்தான் அதற்குக் காரணமாக இருக்கவேண்டும். நம் தமிழ் நாடு இந்தியப் பேரரசு நாட்டிலே பத்தில் ஒரு பங்கு நிலப்பரப்பு உடையது. ஆனால், மக்கள் தொகை பத்தில் ஒரு பங்கு இல்லை. மக்கள் தொகை அதைவிட அதிகமாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக, நாட்டில் ஜனப் பெருக்கம் அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. அதிலும் பொதுவாகத் தென்னாட்டு மக்கள் அரிசியை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது தமிழ் நாட்டில் ஏராளமான நிலங்கள் இருக்கின்றன. இதில் அனேகமாக எல்லா நிலங்களும் சாகுபடி செய்யப் படுகின்றன. மேலும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனை அவுன்ஸ் உணவு வேண்டும், நாடு பூராவிற்கும் எவ்வளவு தேவை என்பதைப்பற்றிச் சரியான புள்ளிவிவரத்தை அரசியலார் தருவார்களானால், அதை நான் வரவேற்பேன். இப்போது இருக்கின்ற உணவு உற்பத்தி பெருக்குறையாகத்தான் இருக்கிறது என்றால், இதை அதிகமாகப் பெருக்கிக்கொள்ளலாம். ஆகவே, நாட்டில் இருக்கின்ற ஜனப் பெருக்கத்தை நாம் குறைக்கப் பாடுபடவேண்டும். அதற்காக வேலை செய்ய வேண்டியது அமைச்சர்களுடையவும் நம்முடையவும் கடமையாகும். இதற்காகக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம் தீவிரப்படுத்த வேண்டும். இதற்காக வேண்டிய நடவடிக்கைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதல்லாமல், வெறும் உணவு உற்பத்தியினால் மட்டும் நம்முடைய கஷ்டங்கள் நீங்கிவிட முடியாது. நல்ல பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிள்ளைகள் பிறப்பது அரிதாக இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் ஏழைக்கு அதிகமான பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்காமல் அவர்கள் கஷ்டப்படுகின்றனர். இதை சர்க்கார் தடுக்க

3-10
p.m

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [7th February 1959]

வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணவைப் பெருக்குவதற்காக அரசாங்கத்தினால் என்னவெல்லாமோ நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன. நான் எஸ்டிமேட்டில் கமிட்டியுடன் சென்று பார்த்தேன். விவசாயிகளுக்கு நல்ல உரங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன, நல்ல விதைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதற்கு வேண்டிய உதவிகள் எல்லாம் சமுதாய நலத் திட்டத்தின்கீழ் செய்து கொடுக்கப்படுகின்றன. இவ்வகை எல்லாம் செய்து வருகின்ற இந்தச் சமயத்தில் நாட்டிலுள்ள திட்டங்களைப்பற்றி நாம் குறை கூறாமல் இருக்க வேண்டும். நல்ல வசதியுள்ளவர்கள் தாங்களே முன்வந்து பல திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

சமுதாய நலத் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஒவ்வொரு இடத்திலும் அந்தத் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு பி.டி.ஓ., ஒரு கோவாப்பரேட்டிவ் இன்ஸ்பெக்டர், ஒரு அக்ரிகல்சரல் ஆபீஸர் இவ்விதமாக ஆறு பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு அரசியலார் துறையில் இருக்கும் பலர் உதவி செய்கிறார்கள். இதில் நம்முடைய கடமை என்னவென்றால், சட்டசபையில் மக்களின் பிரதிநிதிகளாக இருக்கின்ற நாம் இந்தத் திட்டங்களுக்காகக் கிராமப்புறங்களில் சென்று வேலை செய்ய வேண்டும். அதாவது, மக்களிடம் சென்று சமுதாய நலத் திட்டம் என்ற ஒரு திட்டம் இருக்கின்றது, அத்திட்டத்தினால் உங்களுடைய விவசாயத்தையெல்லாம் பெருக்கிக்கொள்ளலாம், இதற்காகப் பல சலுகைகள் கிடைக்கின்றன என்றெல்லாம் அவர்களிடம் போய் எல்லா எம்.எல்.ஏ.க்களும், எம்.எல்.ஸி.க்களும் சொல்லவேண்டும். அவ்விதம் வேலை செய்து வருவோமானால் இந்த சமுதாய நலத் திட்டத்தை நல்ல முறையில் செயலாற்ற முடியும் என்று நான் துணிகரமாகச் சொல்லுவேன். அதல்லாமல், எடுத்ததற்கெல்லாம் குறை சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பிரயோஜனமில்லை.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு மதிப்பிடப்பட்டுள்ள 152 கோடி ரூபாய் செலவில் இந்த ஆண்டிற்குள்ளாக 90 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு வேலைகள் முடிக்கப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுக்கிறது. இனியும் இருக்கின்ற காலத்திற்கு மீதி ரூபாயும் செலவிட வேண்டியதுதான். செலவு செய்ய வேண்டியது நம்முடைய பொறுப்பு. செலவு அதிகமாகச் செய்தால்தான் நாட்டில் பல நன்மைகள் உண்டாகும். ஏதோ சிலருக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை, சிலருக்குக் காண்டிராக்ட் கிடைக்கவில்லை என்ற காரணத்திற்காகத் திட்டங்களை எதிர்ப்பது என்பது நாட்டுக்குச் செய்யும் துரோகம்தான் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நாட்டில் நல்லது செய்ய வேண்டியதெல்லாம் நம்முடைய பொறுப்புத்தான். Every man is individually responsible for all things that take place. அரசாங்கம் செய்கின்ற வேலைகளைப்பற்றி நல்ல விதத்தில் குறை கூற வேண்டியதுதான். அதுபோல, இன்னினை காரியங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும் இடிப்பார்கள் இடித்துக் கூறவேண்டியதுதான். இடித்துக்கூறினால்தான் நல்ல முறையில் வேலை செய்ய முடியும்.

“இடிப்பாறை இல்லாத எமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலாஹும் கெடும்.”

என்று திருவள்ளுவரே கூறியிருக்கிறார். எதிர்க்கட்சியில் இடிப்பார் இருக்க வேண்டியதுதான். இடிப்பார் இருந்தால்தான் ஆட்சி ஒழுங்காக நடக்கும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : எதிர்க்கட்சியினரை வேண்டுமானால், இடிப்பார் கட்சி என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

*** SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :** இடிப்பார் கட்சி என்று சொல்லுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் சொல்லுவதை ஆக்கபூர்வமாகச் சொல்ல வேண்டும். நான்தான் நல்லவன், மற்றவர்கள் எல்லாம் சரியாக நடப்பதில்லை என்று சொல்லுகின்ற மனப்பான்மை மாறவேண்டும்.

அடுத்ததாக, உணவுப் பண்டங்களின் விலையை எடுத்துக்கொண்டால் விலை அதிகமாக ஏறிக்கொண்டே போகிறது. இதற்குக் காரணங்கள் பல இருக்கலாம். இதற்கெல்லாம் சரியான ஒரு திட்டம் கொண்டுவரவேண்டும்.

7th February 1959]

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

உணவுப் பண்டங்களுக்கு விலையேறுகின்ற சமயத்தில் அந்தந்த நேரங்களில் நியாயவிலைக் கடைகளை அரசியலார் ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டும். இதற்கு நாம் எல்லாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

“ ஒல்லும் வகையான் அறிவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல் ”

என்று திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். எல்லோரும் ஒத்துழைத்தால் எந்தக் காரியத்தையும் வெற்றிகரமாகச் செய்ய முடியும். நாம் எல்லோரும் ஒத்துழைத்தால் நிச்சயமாக விலைவாசியைக் குறைக்க முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். இப்போது மழை சரியாகப் பெய்யாததின் காரணமாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைப் போட்டு வருகிறோம். பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை எல்லாம் நிறைவேற்றி வருகிறோம். இது மாதிரிப் போதாது. இன்னும் அதிகமான திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது பழுப்பு நிலக்கரி எடுக்கும் திட்டத்தைப்பற்றி நாம் எல்லாம் சொல்லுகின்றோம். இந்தத் திட்டத்தின் வேலைகளைப்பற்றித் தென்றை காட்டு ஜில்லாவில் இருக்கும் நெய்வேலியில் போய்ப் பார்த்தோம். முதலில் நிலத்தில் அடியில் இருக்கும் நீரை எடுத்துவிட்டு அதன் பின்னால் அதற்குக் கீழே இருக்கும் நிலக்கரியை வெட்டியெடுக்க வேண்டும். இப்போது நீரையெல்லாம் வெளியே எடுக்கிறார்கள். இவ்விதம் வெளிப் படுத்தக் கூடிய நீர் எல்லாம் வெளியே பெரிய குளம் போன்று சித்கிறது. இதைச் சரியாக உபயோகப்படுத்துவதற்கு முதலாவதாகத் திட்டமிடப்படவில்லை. இதில் அரசியலார் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தண்ணீரை ஒரு வாய்க்கால் மூலம் கொண்டுவரவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தால், நல்ல முறையில் அங்கு இருக்கக்கூடிய எத்தனையோ ஏக்கர் நிலங்களைச் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கமுடியும்.

“தொண்டி எடுக்கப்பட்ட பழுப்பு நிலக்கரியை, கட்டிகளாக வார்ப்பதற்கும் பின்னர் அவைகளை எரியும் கரிப் பொருளாக மாற்றுவதற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள்” செய்யப்பட்டு வருவதாகக் கவர்னர் அவர்களது உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமாகச் சுடப்பட்ட கரியைக் கொண்டுவர என்ன செய்வது என்பதைப்பற்றி இது வரையிலும் திட்டமிட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இம்மாதிரி சுட்ட கரியை எந்த விதத்தில் உபயோகப்படுத்தலாம் என்பதற்கும் நல்ல திட்டம் போட வேண்டும்.

“ This burnt coal; the brown coal is going to be burnt for producing thermal electric power but the burnt coal is something like ash. I do not know for what purpose it will be used.”

அதற்குத் தக்க ஆராய்ச்சி செய்து, அந்த ஆராய்ச்சியிலிருந்து ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று பார்த்து, ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்றால் என்ன செய்வதென்று . . .

3-20
p.m.

DR. A. SREENIVASAN : விபூதியாகக் கொடுத்துவிடலாம். (சிரிப்பு).

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : அப்போதாவது அவர்கள் விபூதி பூசிக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதைக் கொண்டு சேர்த்தால், அது மலை போலக் குவியும். அதைப்பற்றி யோசித்து முன்னடியாக ஒரு தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

இரண்டாவதாக, காடுகளெல்லாம் அழிந்து போய்விட்டன. அரிசி விலை ஏறிவிட்டது என்று எல்லோரும் பேசுகிறார்கள். கட்டைகளின் விலை ஏற்றத்தைப்பற்றி யாரும் பேசவில்லை. கட்டை விலை இப்போது குண்டு இரண்டு ரூபாயாக இருப்பதைப்பற்றி யாரும் சொல்லவில்லை. அந்தப் பஞ்சத்தை நீக்குவதற்கு இந்த பிரிக்கெட் பெரிதும் உதவும். ஆகையால், இப்போது கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் உரையிலே “இந்தத் திட்டத்தையும் இந்த நடப்பு திட்ட காலத்திலேயே தொடங்குவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது” என்று கூறியிருப்பதைப் பார்க்கச் சந்தோஷமடைகிறேன். இந்த விறகுப் பஞ்சத்தை ஒழிக்க, பிரிக்கெட் செய்து வைத்தால், குண்டு ஒன்றுக்கு 2 ரூபாய் கொடுக்காமல், 4 அணுவில் செய்யக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்படும். அதனால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படும்.

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

[7th February 1959]

கல்வியைப்பற்றி அடிக்கடி பேசியிருக்கிறோம். என்னுடைய அபிப்பிராயம், அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்பு என்னவென்றால், எப்போது வயது வந்தவர்களுக்கு ஓட்டுரிமையைக் கொடுத்தார்களோ அப்போதே வயது வந்தவர்களுக்குக் கல்வி கொடுக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அக்கல்வி “யூனிவர்ஸல்”, “ப்ரீ”, “கம்பல்ஸரி” என்ற மூன்று குணங்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். 5-வது வகுப்புக்கு மேல் கற்றுக்கொடுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறதா என்றால் அந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதில்லை. வட்டார மொழியிலே 5-வது வகுப்பு வரை கற்றுக்கொடுக்கவேண்டுமென்பதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழில் சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகிறது. சட்டசபையில் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் தமிழிலேயே நடக்கின்றன. இந்திய அரசியலமைப்பின் 345-வது பிரிவுப்படி நம் மாநிலத்தில் தமிழை ஆட்சி மொழியாகச் செய்திருக்கிறோம். வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இம்மாதிரி இல்லை. நம் மாநிலத்தில் இருக்கிறது. சட்டப்படி தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்கும்போது, சபையிலே எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழிலேயே நடக்கும்போது, கல்லூரிகளிலெல்லாம் தமிழ் வழங்க வேண்டாமா? உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழ் கற்றுக்கொண்டு, கல்லூரிகளில் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்வது கடினம். ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. தமிழ் வேண்டும், பேராசை மொழியாகிய இந்தி வேண்டும், ஆங்கிலமும் வேண்டும். ஆற்றலுக்கேற்ப, அறிவிற்கேற்ப மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இந்த மூன்று மொழிகளையும் கற்றுக்கொள்ள வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். கல்லூரிகளிலே தமிழ் மொழியிலேயே கற்று, தமிழ் அறிவைக்கொண்டு, மொழி அறிவைப் பெற்று, எல்லாம் தமிழிலேயே வரவேண்டும். எனது நண்பர் அவர்கள் இப்போது “வினா-விடை” என்று எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். வினா என்றால் “கொண்டின்,” விடை என்றால் “ஆன்ஸர்.” இங்கு “வினா - விடை” என்று எழுதிக் கொடுக்கும்போது, சட்டசபை ஆபீஸில் “கேள்வி-பதில்” என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். தமிழில் இருக்கவேண்டும், நல்ல தமிழில் இருக்கவேண்டும், தூயத் தமிழில் இருக்கவேண்டும், அதோடு எல்லோரும் அறியும்படி இருக்கவேண்டும். தமிழ் என்றால் தூயத் தமிழ்தான் இருக்கவேண்டும். வேறு மொழி வார்த்தைகள் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. 10 குதிரைகள் ஓட்டும், 10 சொற்கள் ஓட்டும், ஆங்கிலச் சொல் ஓட்டும், தமிழ் சொல் ஓட்டும், மற்ற மொழிச் சொற்களெல்லாம் ஓட்டும். ஓட்டத்தில் எந்தக் குதிரை வெற்றி பெறுகிறதோ, எந்தச் சொல் மக்களிடத்திலே நிலைக்கிறதோ அது வரட்டும். (கனம் ஸ்ரீ ஆர். வெங்கட் ராமன் : கேள்வி என்ற வார்த்தை தமிழ்தானே?) கேள்வி என்பது நிரம்பிய நூல்கள் படித்தவரிடமிருந்து கேட்டு அறிவது. திருக்குறளில் கல்வி என்று ஒரு அதிகாரம் இருக்கிறது, மற்றொரு அதிகாரம் அதிலே கேள்வியைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது.

நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
வாயின ராத லரிது

என்று திருக்குறளிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நல்ல பேச்சைக் கேட்க வேண்டும். நல்ல பேச்சைக் கேட்டால், அழகான வார்த்தைகள் வாயில்வரும். கெட்ட பேச்சைக் கேட்டால் “வெட்டு, குத்த” என்றுதான் கெட்ட பேச்சுகள் வரும்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : கேள்வி-பதில் என்பது வினா-விடை என்று மாற்றிக்கொள்ளப்பட்டது.

*** SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :** உங்கள் வாயில் வினா-விடை என்று வராவிட்டால், கேள்வி-பதில் என்று சொல்லிக்கொள்ளுங்கள். ஐந்து வயது முதல் பத்து வயது வரையில் தமிழ் படித்தால், அதற்குள்ளேயே பண்டிதத்தை ஆகிவிடுவான். அதற்குள்ளே ஆத்திச்சூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி போன்ற எவ்வளவோ நூல்கள் படிக்கலாம். அந்த நூல்களெல்லாம் மனப்பாடம் ஆகிவிட்டால், நல்லதாக இருக்கும் அதை விட்டு “பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டு பால் குடிக்கும்” என்று

7th February 1959] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

லீனாகப் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, செய்வதையெல்லாம் நல்ல முறையில் செய்யவேண்டும். ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்வதிலேகூட, சாதாரண ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்வது கடினம் என்று 800 சொற்களைக் கொண்ட “பேசிக் இங்கிலிஷ்” என்று வைத்து, அதைக் கற்றுக் கொண்டால், நல்ல முறையில் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளலாம், நலமாக இருக்கும் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். கற்றுக்கொள்வதை நல்ல முறையில் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

கடைசியாக, கெஜட் பதிவில்லாத உத்தியோகஸ்தர்களைப்பற்றியது. இப்போது அவர்கள் ஒரு கூட்டம் கூடினார்கள். பல பேச்சுப் பேசினார்கள், நானும் கேட்டேன். கெஜட் பதிவில்லாத அலுவலர்கள் யார்? அவர்களெல்லாம் நம்முடைய பின்னகனும் பெண்களும் தான். அவர்களைக் காப்பாற்றுவது நம்முடைய கடமை. அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்? மத்திய சர்க்காரில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு சம்பளமும், மாநில சர்க்காரில் இருப்பவர்களுக்கு ஒருவிதச் சம்பளமும் என்று இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த வேற்றுமை அடிப்படையிலே சம்பளத்தில் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பஞ்சப் படிக்கும், இவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பஞ்சப் படிக்கும் வேற்றுமை இருக்கிறது. அதற்கும் இதற்கும் 14 ரூபாய்தான் வேற்றுமை இருக்கிறது. அதுதான் மனக்கசப்பிற்குக் காரணம். அவர்களுக்கு 14 ரூபாய் அதிகம் கொடுக்கிறானே, அதை பஞ்சம்தானே இங்கும் இருக்கிறது என்று கேட்கிறார்கள். ஆனால், நமது அரசியலார் சம்மா இருக்கவில்லை. இப்போது ஐந்து ரூபாய் கொடுத்துள்ளார்கள். குமாஸ்தாக்கள் பயமெல்லாம் ஐந்து ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு இதுவே இறுதியாகி விடுமோ என்பதான். இதைப்பற்றி நன்றாகப் பரிசீலனை செய்ய ஒரு குழு அமைத்து முடிவு செய்யவேண்டுமென்று இப்போது ஒரு குழு அமைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்போது அமைக்கப்பட்டபோதும் குழுவில் ஒரு கெஜட் பதிவில்லாத ஊழியர்கள் பிரதிநிதி இருக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இப்போது குழு அமைத்து நெடு நாள் இழுக்காமல் மூன்று மாதங்களில் அறிக்கை வரவேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அதை நாம் செய்ய முடியும். கெஜட் பதிவில்லாத ஊழியர்களை நல்ல மனநிலையில் வைத்து அவர்களிடம் வேலை வாங்க வேண்டும். ஒரு தான் மனுப் போட்டிருந்தால், அது ஆறு மாதம் அல்லது 12 மாதம் இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. கெஜட் பதிவில்லாத ஊழியர்கள் மனக்கசப்போடு, சோம்பி வந்தவுடனே காப்பி குடிப்பதும், சிகரெட் குடிப்பதும், சற்றுவுதும், வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போவதுமாகக் காலம் போக்குகிறார்களே தவிர சரிவர வேலை செய்வதில்லை. அதிகாரிகளுக்கு அவர்களைக் கேட்கத் தைரியம் இல்லை. நான் இதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு அதிகாரி ஒரு பேப்பரைக் கொண்டுவா என்றால், திரும்பிவந்து அது எங்கேயோ இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிகாரிகளும் “We are helpless” எங்களால் ஒன்றும் முடியவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். நமது அமைச்சர்கள் உத்தரவு போடுவார்கள், கொள்கைகளை வகுப்பார்கள், கொள்கைகளை ஒட்டித் திட்டம் போடுவார்கள். அந்தத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா? அவைகளை செக்ஸர்கள் கவனிக்கிறார்களா? அவர்கள் உத்தரவு என்ன ஆயிற்று? காலம் தாழ்த்தி வருகிறது. அமைச்சர்கள் கவனிக்கவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. இதை யெல்லாம் கவனிப்பதற்கு அவர்களுக்கு நேரம் இல்லை. நான் அதைக் குற்றமாகச் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. எவ்வளவோ வேலைகள் வருகின்றன. இப்பொழுது கோர்ட்டுகளில் கேஸ்கள் போட்டால் சீக்கிரம் முடிவதில்லை. என்ன காரணம்? வக்கீல் ஒரு கட்டை வைத்துக் கொண்டு மனுக்கள் போட்டுக் கேஸ்களை ஒத்திப்போடும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். ஒரே கட்டை வைத்துக்கொண்டு 10 “ஹியரிங்” வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: The hon. Member is attacking vakils unnecessarily.

[7th February 1959]

* **SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :** நானும் ஒரு வக்கீல்தான். ஒரு கட்டு வந்தால் அதையே பத்து நாட்களுக்கு வைத்துக்கொள்ளு கிறார்கள். ஆகையினாலே, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நம்முடைய வேலையைச் சரியாகச் செய்யவேண்டும். அரசியலார் மற்றவர்களுடைய வேலை சரியாக நடக்கிறதா என்று கவனிக்க வேண்டும். அந்தக் கண் காணிப்புக் குறைவு காரணமாகத்தான் பேப்பர்கள் ரொம்பவும் தாமத மாகின்றன. வந்த பேப்பர் என்னவாயிற்று என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பொறுப்பு உணர்ச்சி வரும். கண்காணிப்பார்கள் என்ற அச்சம் இல்லா விட்டால், எப்படி நிர்வாகத்தை நடத்துவது? நல்ல கண்காணிப்பு வேண்டும்.

அடுத்து, அலுவலர்களுடைய “கான்பிடென்ஷியல் ஷீட்” டைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான்கூட ஜில்லா ஜட்ஜாக இருந்தபொழுது எனக்கு ஒரு “கான்பிடென்ஷியல் ஷீட்” எழுதினார்கள். என்ன எழுதினார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். (கிரிப்பு). ஒருவர் சொல்லு வதைக்கேட்டு, அதைக்கொண்டு மற்றொருவர் “கான்பிடென்ஷியல் ஷீட்” எழுதுகிறார்கள். நல்லது எழுதுவது கிடையாது. கெட்டவர் என்று சொல்லுவதற்குத்தான் இந்த “கான்பிடென்ஷியல் ஷீட்” எழுத ப்படுகிறது. ஆகையினாலே செஜ் பதிவு இல்லாத அலுவலர்களுக்கு “கான்பிடென்ஷியல் ஷீட்” எழுதுவது என்பதை அறவே ஒழித்துவிட வேண்டும். அது இருக்கவே கூடாது. அவர்கள் ஏதாவது குற்றம் செய்தால், அந்தக் குற்றத்திற்கு “சாஃஜ் ஷீட்” கொடுத்து அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் சமாதானத்தைக் கேட்டு, பிறகு தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள். நல்லவர்களைக் கெடுப்பதற்காகத்தான் அந்த “கான்பிடென்ஷியல் ஷீட்” இருக்கிறது.

It is a stab in the dark. ஒருவேளைக் கெடுப்பதற்காகத்தான் அது பயன்படுகிறது. ஆகையினாலே, அந்த “கான்பிடென்ஷியல் ஷீட்” முறையை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று அரசியலாணைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, இரண்டு சட்டங்களைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப்பற்றி ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். “சாரிடின் எண்டோமெண்டு” என்று சொல்லு கிறார்களே, கணக்குப் பார்த்தால் சென்னை மாநிலத்திலே 5,000 வீடுகள் இதற்காக “எண்டோமெண்டு” செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் என்னவாயிற்று? பெயர் மாத்திரம்தான் “சாரிடின் எண்டோமெண்டு” என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஏதோ சட்டம் இருக்கிறது. குற்றம் இருந்தால்தான், அதை எடுத்துச் சொன்னால்தான் அதன் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதற்குச் சட்டம் இருக்கிறது. அதுபோல் அதர்மமான சட்டம் உலகத்திலேயே கிடையாது. அதைச் சொல்ல வந்தால், கெட்ட பெயர். சொன்னாலும் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை. அதை அறவே நீக்கவேண்டுமென்று அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறேன். சட்டம் எப்படி இருந்தாலும், “சாரிடின் எண்டோமெண்டுகள்” எவ்வளவு இருக்கின்றன என்பதற்கு ஒரு சர்வே எடுக்கவேண்டும். மூன்று டைரக்டர் ஆப் பப்ளிக் இன்ஸ்டிரக்ஷன் வேண்டுமென்று சொல்லுவது போல, இந்த “சாரிடின் எண்டோமெண்டு” களுக்காக ஒரு தனிக் கமிஷனரை நியமித்து ஒரு சர்வே எடுக்கவேண்டும். அறநிலையங்களுக்குக் கொடுத்த நிலங்கள் ஆயிரக் கணக்கான காணிகள் இருக்கின்றன. அவைகளைச் சரியானபடி கண்காணித் தால் சர்க்காருக்கு நல்ல வருமானம் வரும். அவைகளை யார் அனுபவிக்கிறார்கள்? பலர் அனுபவிக்கிறார்கள். நான் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன், நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை.

DR. A. SREENIVASAN : ஏன்?

* **SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :** நீங்கள் அறிவீர்கள். அதற்குச் சிபார்சு கொண்டு வருகிறார்கள், வேண்டியவர்களாக இருப்பவர்கள். தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை.

7th February 1959]

DR. A. SREENIVASAN : யார் பேரில் தப்பு ?

* **SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :** உங்கள் பேரில்தான் தப்பு. நான் சொல்லுகிறேன், கோவில் நிலத்தைத் தன் நிலம் என்று கேட்கிறார்கள். கோர்ட்டில் வாதாடுகிறார்கள். பிறகு அவர்களே அந்தக் கோவிலுக்கு மாணஜிங் டிரஸ்டியாக வருகிறார்கள். கோவில் நிலத்தைத் தன் நிலம் என்று வாதாடியவர்களே இம்மாதிரி டிரஸ்டியாக வந்தால் எப்படியிருக்கும் ? இந்த நாட்டு ஆட்சியில் அப்படி இருக்கவே கூடாது.

பொது சுகாதாரச் சட்டத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன். “டிங்கரிங் லெஜிஸ்லேஷன்” கூடாது. இதற்கு வேண்டிய புதிய சட்டம் வரவேண்டும். நாட்டு நலனைத் தேட வேண்டும். சீர்திருத்த முறையிலே சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும். உடனடியாக நாட்டுக்கு நலனைத் தேட நிரந்தரமான ஒரு நல்ல சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று அரசியலாணைக் கேட்டுக்கொண்டு, என்னை இதுவரை பேசுவதற்கு அனுமதியளித்த அய்யா அவர்களுக்கு என்ன வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI S. R. P. PONNUSWAMY CHETTIAR : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய பிரச்சங்கத்தை ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசி வரையில் பார்ப்போமானால், ஓரளவு ராஜ்ய நிர்வாகத்திலே மன நிம்மதியுடன் பிரச்சங்கம் செய்திருப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. எந்தத் துறையில் எடுத்தாலும் குற்றம் சொல்லுவதற்கு வழியில்லாத முறையிலே நிர்வாகம் நடந்துவருவதை ஓரளவு பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய நிலையில்தான் கவர்னர் அவர்களின் பிரச்சங்கம் அமைந்திருக்கிறது. முக்கியமாக அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது உணவு விஷயம். எனக்கு முன்பு பல நண்பர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில், நாம் உபரியாகத்தான் உற்பத்தி செய்கிறோம் என்பதாக அடிக்கடி சொல்லப்பட்டு வருகிறது. விவசாயத் துறையிலே உணவுப் பெருக்கம் கண்டிருப்பதாகப் புள்ளி விவரங்கள் கூடச் சொல்லுகின்றன. அப்படியிருந்தபோதிலும், விலைகள் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன என்றால், ஏன் ஏறிக்கொண்டு போகின்றன என்பதை நுணுக்கமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். நம் எல்லோருக்கும் தெரியும், அண்டையிலே இருக்கக்கூடிய கேரள ராஜ்யம் உணவுப் பற்றாக்குறை ராஜ்யம். அந்த ராஜ்யத்திலிருந்து ஏராளமான வியாபாரிகள் இங்கு வந்து கொள்முதல் செய்வதால்தான், இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து உணவு வெளியே போய்விடுகிறது. அதன் பயனாகத்தான் இங்கே விலை ஏறுகிறது என்பதை ஓரளவு உணர்ந்திருக்கிறோம். குறிப்பாக, நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த அளவில், உணவு உற்பத்தி எவ்வளவு என்பது திட்டவாட்டமாகத் தெரிய வேண்டும். நமது தேவை என்ன என்பதும் தெரிய வேண்டும். அது தெரிந்து ஏதாவது மிச்சம் இருக்கிறது என்றால், மிச்சத்தை அண்டை ராஜ்யத்திற்குக் கொடுக்க முடியும் என்பதையும் சொல்லவேண்டியாகப் பொதுப்படையாக நம்மிடம் உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறது, வெளியில் கொடுக்க முடியும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதினால்தான், இந்தச் சிக்கல்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் கொஞ்சம் நன்றாக யோசனை செய்து பார்ப்போமானால், நமது அண்டை ஆந்திர ராஜ்யம் உணவு விஷயத்திலே உபரி ராஜ்யம். நமது ராஜ்யத்தை உணவு உபரி ராஜ்யம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும்கூட, விலைகள் அடிக்கடி ஏறி வருவதை உத்தேசித்து, “அண்டையிலே இருக்கக்கூடிய கேரள ராஜ்யம் நமது ராஜ்யத்திலிருந்து எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கொள்முதல் செய்யக்கூடாது, குறைவாக இருக்கக்கூடிய ராஜ்யத்திற்கு உபரியாக இருக்கக்கூடிய ஆந்திர ராஜ்யம் கொடுத்துக்கொள்ளட்டும்” என்று சொல்லிவிடுவதுதான் மிகச் சிறந்த முறையாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அதை அரசாங்கம் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கோமையிலே உள்ளவன் என்கின்ற முறையிலே இந்த வருஷம் சட்ட சபையும் மேல் சபையும் நீலகிரிக்குச் செல்லுவதை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். நாம் எவ்வளவோ கோடி ரூபாய் செலவு செய்தாலும், இரண்டாவது ஐந்து வருடத் திட்டம், மூன்றாவது ஐந்து வருடத் திட்டம் இன்னும் 10 ஐந்து வருடத் திட்டம் போட்டாலும் சரி, ஒரு நீலகிரியை நாம்

3-40
p.m.

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [7th February 1959]

யாராவது உண்டாக்க முடியுமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இயற்கை அன்னை அளித்த வசதி அது. இந்த வருஷம் பரீக்ஷார்த்தமாக நீலகிரிக்குச் செல்லுகிறோம். பரீக்ஷார்த்தம் என்பது வேண்டியதில்லை. ஒவ்வொரு வருஷமும் தவறாமல் நீலகிரிக்குச் செல்ல வேண்டும். ஒரு தடவை சென்று பார்த்தால்தான், லாப நஷ்டம் தெரியும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நீலகிரி குளிர்ந்த பிரதேசம். அதுவும் ஏப்ரல், மே, மாதங்களில் சென்னையில் இருப்பதைக் காட்டிலும் அங்கே இருந்தால் மிகவும் நல்லது. எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் ஸ்ரீ அ. கஜபதி நாயகர் அவர்கள் இங்கு இருப்பவர்கள் வேலை சரியாகச் செய்வதில்லை என்பதாகச் சொன்னார்கள். அது எவ்வளவு தூரம் சரி அல்லது தவறு என்று சொல்லுவதற்கு நான் தயாராக இல்லை. நீலகிரிக்குச் சென்றால் ஒவ்வொருவரும் கண்டிப்பாக வேலை செய்வார்கள் என்பதைத்தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். குளிர்ந்த பிரதேசத்தில் போய் தங்குவது உடலுக்கும் நல்லது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். நம் முடைய உடலில் இருக்கக்கூடிய சக்தியெல்லாம் அதிகமாக விரயமாவதில்லை. சக்திகளையெல்லாம் சேர்ப்பதற்கு வசதியாக இருக்கின்றது. அதை உணர்ந்துதான் வெள்ளைக்காரர்கள் அந்தக் காலத்தில் நீலகிரிக்குப் போய் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். அந்த முறையில்தான் நாமும் இப்போது போவது நல்லது என்று கூறுகிறோம். உஷ்ணப் பிரதேசத்தில் சாதாரணமாக மனிதனுடைய சக்தி அதிகமாக விரயமாகிறது. குளிர்ப் பிரதேசத்தில் அதிகமாக சக்தி விரயமாவதில்லை. வெளிநாடுகளில் சென்று பார்த்தால், ஒரு ஊரின் பக்கத்தில் நல்ல ஆறு போய்க்கொண்டிருக்குமானால், உடனே அங்கு அந்த ஆற்றின் பக்கத்தில் பெரிய ஹோட்டல்களையும் மற்றும் எல்லா வசதிகளையும் அங்கே அமைத்துவிடுவார்கள். அதன் மூலம் அந்த இடத்தில் நல்லமுறையில் பணம் புழங்குவதற்கு வசதியாக இருக்கிறது. அந்த முறையில்தான் நீலகிரியைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அங்கு வெளிநாட்டிலிருந்து அதிகமான பணம் வந்து சேரும் என்பது நிச்சயம். இன்றைக்கு நம் நாட்டில் “ரூரில்ட் ப்ராபிக்” என்றிரு இனத்தில் வருவாய் மிகக் குறைவுதான். நமது தேசத்தின் விஸ்தீரணத்தைக் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், இந்த இனத்தில் நமக்குக் கிடைக்கிற வருவாய் மிகவும் குறைவு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஐரோப்பா கண்டத்தில் இருக்கின்ற இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் ஒரு வருஷத்திற்கு 100 கோடி, 120 கோடி ரூபாய் இந்த இனத்தில் வருமானம் கிடைக்கின்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த நாட்டின் விஸ்தீரணம் மிகக் குறைவாக இருந்தாலும், அங்கு வெளி நாட்டினர் வந்து போவதற்கு வசதியாகச் சௌகரியங்களை அவர்கள் ஏற்படுத்தி வைத்திருப்பதால், அவர்களின் வளம் பெருகிறது என்பதை நாம் உணரவேண்டும். ஒருவகையில் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். இந்த உண்மையை இந்த அரசாங்கமும் உணர்ந்திருக்கிறது என்று நான் நம்புகிறேன். நீலகிரியைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சட்ட சபைக் கூட்டத்தை அங்கு நடத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருப்பதால் நம் நாட்டுக்கு அந்நிய நாட்டுச் செலாவணியை அதிகமாகப் பெருக்க முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அடுத்ததாக, சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த அளவில், பரம்பிக்குளத் திட்டத்தை நாம் மிகவும் வரவேற்கிறோம். அதிலும் முக்கியமாகக் கோவைவாசி என்ற முறையில், நான் இதை மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன். கோவை ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில், இரண்டு லட்சத்தி ஐம்பதினாயிரம் ஏக்கர்கள் தண்ணீர் வசதியில்லாமல் கிடக்கின்றன. இந்தியாவுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக இந்தப் பரம்பிக்குளத் திட்டம் அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். பொதுவாக, ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் ஒவ்வொருவிதமான இயற்கை வசதிகளை இயற்கை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கின்றது. ஒரே ராஜ்யத்தில் எல்லாவிதமான வசதிகளும் இருப்பது கிடையாது. அவ்வாறு இருக்கவும் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். தன் நாட்டிலிருக்கின்ற வசதியை வைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய நாட்டுக்கு இல்லாத வசதியைப் பிற நாட்டிலிருந்து பெறுவதற்காக இன்னொரு நாட்டோடு கலந்து ஒருவருக்கொருவர் வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டால், நாடு வளமாகவும் செழிப்பாகவும் இருக்க முடியும்.

7th February 1959] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

பாரத கண்டம் பரந்த ஒரு கண்டம் என்ற ஒரு நிலையில் இயற்கையாக நமக்குப் பல வசதிகள் அமைந்திருக்கின்றன. ஒரு இடத்தில் நதிகள் தோன்றி இன்னொரு இடத்தில் போய் சங்கமம் ஆகின்ற முறையில், நம் நாட்டு நதிகள் எல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்விதம் பல வசதிகள் இருப்பதை நாம் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். பரம்பிக் குளத் திட்டத்தின் மூலமாக நமது சென்னை அரசாங்கமும் கேரள அரசாங்கமும் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்ய முன்வந்திருப்பதன் காரணமாக, இரு நாடுகளும் நல்ல பயனை அடைய முடியும். இவ்விதமாக ஒரு முடிவு எடுத்ததற்காக நான் சென்னை சர்க்காரைப் பாராட்டுகின்றேன். அதே சமயத்தில், நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த அளவில் நம் எல்லோருக்கும் இருக்கின்ற ஒரு எண்ணம் இருக்கின்ற தண்ணீர் வசதிகளையெல்லாம் நாம் பயன்படுத்தி யாய்விட்டது என்பது. இனிமேல் ஒருவிதமான வழியும் தண்ணீர் வசதிக்கு இல்லை என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இவ்விதமான எண்ணம் சரியல்ல என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். நமக்குப் பல பெரிய திட்டங்கள் இருக்கின்றன. பெரிய நதிகள் இருக்கின்றன. பெரிய காவேரி, கிருஷ்ணா போன்ற நதிகளும் பக்ரா-நங்கல் போன்ற திட்டங்களும் இல்லாவிட்டாலுங்கூட, நம் நாட்டுக்குப் போதிய அளவில் பல நதிகள் நமக்கிருக்கின்றன. நம் நாட்டில் பல இடங்களில் சிறு சிறு குட்டைகளில் காப்பாறுகளிலிருந்து வரும் தண்ணீரைத் தேக்கி நிறுத்தினாலும்கூட, நமக்குப் பெரிய அளவில் நிலங்களைச் சாகுபடி செய்ய முடியும். இம்மாதிரிப் பல சிறிய திட்டங்களை நிறைவேற்றினால், இன்னும் நமது வளம் பொருகம் என்று நான் நம்புகிறேன். பெரிய திட்டங்கள் எல்லாம் ஒரு பக்கம் நடந்துகொண்டிருந்தாலும்கூட, இம்மாதிரிப்பட்ட சிறிய திட்டங்களை நிறைவேற்றி வைத்தால், நிச்சயமாக நல்ல பயனை அடைய முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். இப்போது குந்தா திட்டம் நடைபெறப்போகின்றது. இப்போது அதன் அடிப்பாகத்தில் கிடக்கும் நிலங்கள் எல்லாம் வறட்சியான நிலங்களாகக் காணப்படுகின்றன. கோவை ஜில்லாவைப் பொறுத்த அளவில் இப்போது இம்மாதிரி 20 ஆயிரம் ஏக்கர்கள் வறட்சியாகக் கிடக்கின்றன. குந்தாத் திட்டத்திலிருந்து சரியான முறையில் தண்ணீரை உபயோகப்படுத்தினால் நிச்சயமாக இந்த 20 ஆயிரம் ஏக்கர்களையும் வளமாக்க முடியும் என்று கருதுகின்றேன். அதோடு எலக்ட்ரிக்விட்டியைப் பொறுத்த அளவில் பின்கண்டலாறு சொல்லியிருக்கிறார்கள் :—

‘With the inauguration of the Periyar Project last October the power position in our Grid has improved and there is no likelihood of a power cut during this dry weather.’ அதோடு பின்னால் 1,200 கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இப்போது நமக்குக் கிடைக்கும் மின்சாரம் நமது தேவைக்குப் பூராவும் போதுமானது என்று நினைக்க முடியாது. அவ்விதம் நினைப்பதாக இருந்தால், அது தவறாகத்தான் முடியும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலையில் வெயில் காலத்தில் “பவர் கட்” இல்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்றால், புதிதாக வரக்கூடிய விண்ணப்பங்களுக்கு மின்சார சப்ளை கொடுக்கப்படாமலிருந்தால், “பவர் கட்” ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். புதிய விண்ணப்பங்களுக்கெல்லாம் சப்ளை கொடுப்பதாக இருந்தால், நிச்சயமாக “பவர் கட்” வரத்தான் செய்யும். ஆகவே, இதைப்பற்றியும் நமது சர்க்கார் ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பரம்பிக்குளத் திட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், கோவை நகரவாசி என்கின்ற முறையிலும், கோவை நகர சபை நிர்வாகத்தில் சில காலம் இருந்தவன் என்கின்ற முறையிலும் இன்னொரு விஷயத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கோவை நகரத்தில் இப்போது இருந்தவரும் குடி தண்ணீர்த் திட்டமானது கோவை நகரத்தின் ஜனத்தொகை ஒரு லட்சமாக இருந்த சமயத்தில் போடப்பட்ட திட்டமாகும். இப்போது ஜனத்தொகை கிட்டத்தட்ட மூன்று லட்சமாகப் பெருகியிருக்கிறது. அங்கு குடி தண்ணீருக் காகப் போடப்பட்ட திட்டம் பெரிய திட்டம் என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு இடத்தில் தண்ணீர் செல்லுகின்றதை நிறுத்திவைக்கப் போடப்பட்ட ஒரு குறுக்குச் சுவர் என்றுதான் அந்த அணையைச் சொல்ல முடியும்.

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [7th February 1959]

சரியான விதத்தில் அந்தத் தண்ணீரை உபயோகப்படுத்தினால், கோவை நகரத்திற்குச் சிறிது நாட்களுக்குத்தான் போதுமானதாக இருக்கும். 1955-வது வருடம் நான் நகரசபைத் தலைவராக இருந்தபோது, குடி தண்ணீர் வசதியில்லாததன் காரணமாக கோவை நகரம் வியாதியினால் பாதிக்கப்படும் என்பதை உணர்ந்து அப்போது ஒரு ஸ்டோரேஜ் ரிஸர்வாயர் கட்ட வேண்டும் என்று உரிமாணித்து, எஸ்டிமேட் தயாரித்துச் செயல்பட வேண்டும் என்ற நிலையில் இருந்தது. அதன் பின்னால் ராஜ்யப் பிரிவினை ஏற்பட்டதின் காரணமாக, இந்தச் மாதிரியான அணை கட்ட வேண்டும் என்று நினைத்த பகுதி கேரளத்திற்குச் சென்றுவிட்டது. அதன் பின்னால் இதுவரையிலும் இந்த அரசாங்கத்தால் அந்தப் பகுதி எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. நமது அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கும் பரம்பிக் குளத் திட்டத்தை எடுத்துக் கணக்கிட்டுப் பார்ப்போமானால், இது ஒரு பெரிய காரியமே இல்லை. பரம்பிக்குளத் திட்டம் முக்கியமாக விவசாயத் திற்காகப் போடப்பட்ட ஒரு திட்டமாகும். ஆனால் இது ஒரு குடி தண்ணீர்த் திட்டமாகும். இந்தச் சிறுவாணித் திட்டம் உடனடியாகச் செயல்படவில்லை யானால், கோவை நகரத்தின் வளர்ச்சி நிச்சயமாக மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் இருக்கும் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு லட்சம் ஜனத்தொகைக்காகத் திட்டப்பட்ட திட்டம் 3 லட்சம் ஜனத் தொகைக்குத் தண்ணீர் வினியோகிப்பதற்குச் சரியாக வராது என்பதை உணர்ந்து, 5 லட்சம், 6 லட்சம் ஜனத்தொகை வந்தாலும் சரியான முறையில் தண்ணீர் வினியோகம் ஆகவேண்டும் என்று எண்ணி, நகரத் தில் இருக்கிற சிறிய குழாய்களையெல்லாம் பெயர்த்தெடுத்துவிட்டு பெரிய பெரிய குழாய்களை அமைத்து வருகிறது அரசாங்கம். அந்தப் பெரிய குழாய்களில் வருவதற்குப் போதிய தண்ணீர் இல்லை. இப்போது இருக்கும் நிலையில் பெரிய குழாய்களை அமைக்க ஆரம்பித்தால், அது விகித ரீதியாக மாதித்தன் கதை போலத்தான் ஆகும். காராறு மாதம், ஸீடாறு மாதம் என்பது போல், சகஜமாக எவ்வளவு மாதம் கோயம்புத்தூரில் தண்ணீர் பஞ்சம் வரும்; ஆனால் இப்போது பிப்ரவரி மாதத்திலிருந்து ஜன் மாதம் வரை கஷ்டம் இருக்கும். கோயம்புத்தூர் ஒரு வாரம் நகரம். தொழில் சூறையில் முன்னேறியிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிற நகரம் அது. அரசாங்கத்திற்கு வருவாய் வருவதை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், தாராளமாக அள்ளி அள்ளி எடுத்துக் கொடுக்கக் கூடிய நகரம் அது. அவ்வளவு சிறந்த நகரத்திற்குக் குடி தண்ணீர்க் கஷ்டம் என்று சொன்னால், அது அந்த நகரத்திற்கோ அல்லது நமது ராஜ்யத்திற்கோ எந்த வகையிலேயும் பெருமையளிக்காது என்று மிகவும் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதேமாதிரித்தான் இன்று மக்கள் நல்ல முறையில் வாழ வேண்டும், சுகாதாரமான முறையில் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்துத் திட்டங்களைத் தீட்டுகிற நாம், கூடிய வரையில் பெரும் நகரங்களில் சுகாதார வசதிகள் சரியான முறையில் இருக்கின்றனவா என்று பார்க்கிற பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. இன்று பார்த்தால், சென்னையை விட்டால் அடுத்தபடியாக மதுரையில்தான் காண நிறைச் சாக்கடை இருக்கிறது. இந்த 20-வது நூற்றாண்டில் மிகவும் முன்னேறியிருக்கிற நகரங்களில் கூட இன்னும் திறந்த வெளிச் சாக்கடைகள் இருந்தால், அது எந்த வகையில் நமக்குப் பெருமையளிக்கும் என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லாத் தலை நகரமும் ஒழுக்காக, அழகாக, நாகரீகமாக சுகாதார முறைப்படி இருந்தால், அதைப் பார்த்து மற்ற சிறு நகரங்களும் கிராமங்களும் தங்களுடைய சுகாதாரத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கும்—ஆசையை உண்டாக்கும்—செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும். அந்த மாதிரி ஒவ்வொரு நகரத்திலும் அமைக்கும் நிலையிருந்தால்தான், தேசம் பூராவும் சிறந்த முறையில் முன்னேற முடியும். ராஜ்ய சர்க்கார்களிடம் வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வசதியில்லையென்றாலும்கூட, அகில இந்திய ரீதியில் பிரச்சனையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், 4 அல்லது 6 நகரங்கள்—முக்கியமான நகரங்கள்—இருக்கின்றன. இந்திய தேசம் பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், 50 அல்லது 60 நகரங்கள் இருக்கும். ஒரு நகரத்திற்கு 3 கோடி ரூபாய் அல்லது 4 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து, நாட்டில் நல்ல நகரங்களாக அமைப்பதானால்

7th February 1959] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

மொத்தத்தில் 200 கோடி ரூபாய் செலவாகும். 4,000 கோடி ரூபாய், 5,000 கோடி ரூபாய் என்று திட்டமிடும் நாம் நல்ல நகரங்களை உண்டாக்க 200 கோடி ரூபாய் ஏன் செலவழிக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். அமைச்சர் அவர்களை, இதை அகில இந்திய ரீதியில் எடுத்துக்கொண்டு 50 நல்ல நாகரிக நகரங்களை உண்டாக்குவதைப்பற்றி மத்திய சர்க்காரோடு கலந்து ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறையில் இந்த ராஜ்யம் மிகவும் முன்னேறியிருப்பதை நான் மிகவும் வரவேற்கிறேன். "In the field of technical education the Government of India are now giving effect to this decision to locate the Southern Higher Technological Institute at Guindy." என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு நாட்கள் முன்பு கிண்டி என்ஜினியரிங் காலேஜைக்குச் சென்றிருந்தேன். புதிதாக வரக்கூடிய இன்ஸ்டிடியூட் கட்டிடங்கள் இருக்கின்றனவோ இல்லையோ, அது ரியாகத் தெரியாது. அங்கு இருக்கும் மாணவர்களைக் கேட்டால், புதிதாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ இல்லையோ தெரியவில்லை என்று சொன்னார்கள். அங்கே இருக்கக்கூடிய ஹாஸ்டல் வசதிகளைப் பார்த்தால், இப்போது கிண்டியில் இருக்கிற என்ஜினியரிங் கல்லூரி மாணவர்கள் உண்மையில் நகரத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றுதான் நான் சொல்வேன். அவர்களுடைய அறைகள், கக்கூஷன்கள், உணவு விருதிகள் எல்லாம் கொஞ்சங்கூட இந்தக் காலத்திற்குப் பொருந்தாதவை. அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டே அதிக நான் நீடிக்காமல் அதை உடனடியாக இடித்துத் தள்ளி வேறு ஒரு கட்டிடம் கட்டவேண்டுமென்பது எனது திடமான எண்ணம். நமது நாட்டுக்கு ஏராளமான என்ஜினியர்கள் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். தேசத்தை நிர்மாணிக்கும் சிற்பிகள் என்று சொல்லுகிறோம். அவர்களை அந்தச் சூழ்நிலையில் வைத்தால், எவ்வளவு தூரம் அவர்கள் நமக்குப் பிற்காலத்தில் பயன்படுவார்கள் என்பதைச் சற்று யோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக கவர்னர் உரையிலே கைத்தறிக்கைப்பற்றி ஒன்றையுமே காணோம். தொழில் துறையில் எவ்வளவு முன்னேறிச் சென்றுகொண்டிருந்தாலும், இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த அளவில், எல்லா ராஜ்யங்களைக் காட்டிலும் அதிகமான கைத்தறிக்கைக் கொண்ட ராஜ்யம் இந்த ராஜ்யம். இந்தத் தொழிலுக்கு அடிக்கடி சிக்கனங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவைகளை நிரந்தரமாகத் தீர்க்க முடியாமல் அவ்வப்போது இன்ஜெக்ஷன் கொடுப்பது போலக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம் 1 அணு ரிபேட், 2 அணு ரிபேட் என்று. ஏதாவது ஒரு நிரந்தரமான அடிப்படையில் இருக்கிறதா என்றால் இல்லவே இல்லை. இந்த ராஜ்யத்திலே 7 லட்சம் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஜனத்தொகையைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், 30 லட்சம் இருக்கும். இதிலே மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை கைத்தறித் தேக்கம் என்று சப்தம். உடனே ராஜ்ய அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் கேட்டு, ஒரு அணுவிற்குப் பதிலாக 2 அணு சலுகை என்றால் மட மட என்று விற்கிறது. சலுகை இல்லை என்றால் விற்பதில்லை. இந்தச் சலுகையும் கூட்டுறவு அடிப்படையின் கீழ் இருப்பவர்களுக்குத்தான் உண்டு. நான் சொல்லுகிறேன், கைத்தறித் தொழில் ஒரு தொழில் என்ற அடிப்படையில் அதைப் பரிசீலனை செய்து நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமே தவிர, குறிப்பிட்ட ஒரு ஸ்தாபனத்தின் கீழ் இருப்பவர்களுக்கு மட்டும் கொடுத்து விட்டு வேறு ஒருவருக்கும் இல்லையென்று சொல்வது நீதியாகத் தெரியவில்லை. அரசியல் சட்டப்படி இது டிஸ்க்ரிமினேஷன் என்று நான் கருதுகிறேன்—சாதாரண மனிதன் என்ற முறையில் நான் கருதுகிறேன். அது டீட்டிபுனர்கள் எழுப்ப வேண்டிய பிரச்சனை. "கூட்டுறவுக்குப் புறம்பாக இருப்பவர்களுக்குக் கூட அரசாங்கம் ஏதாவது செய்வதற்கு யோசனை செய்து கொண்டிருக்கிறது அல்லது செய்ய முயற்சிசெய்கிறது" என்று அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது. செய்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்களே தவிர, இது வரையில் ஒன்றுமே செய்தது கிடையாது. இவ்வளவு செய்தும் வருஷக்கணக்காகத் திரை மறைவிலே வைத்துப் பாலும் தேனும் கொடுத்து வளர்த்தும், கூட்டுறவின்

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [7th February 1959]

கீழ் வரக் கூடிய நெசவாளர்கள் எவ்வளவு என்றால், மொத்தத்தில் 20 சத வீதம்தான். பாக்கி 80 சத வீதம் வெளியிலே இருக்கின்றார்கள். இதிலே இன்னொரு வேடிக்கை....

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 40 சத வீதம். தயவு செய்து புள்ளி விவரங்களைச் சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

4 p.m. SRI S. R. P. PONNUSWAMY CHETTIAR : ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சங்கத்திலும் அவர்களால் வைத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் ரிஜிஸ்டரைப் பார்த்தால், 300 தறிகள் இருக்கும். ஏன் இதில் சேருகிறார்கள் என்றால், அதைக் காண்பித்துக் கடன் வாங்குவதற்காகச் சேருகிறார்கள். உண்மையில் வேலை செய்வது 100 தறிகள்தான். நான் இதை எப்போது வேண்டுமானாலும் நிரூபிக்கத் தயார். கோவையிலே ஒரு சங்கத்தில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருப்பது 300 தறிகள்; ஆனால் இருப்பது 100. கண்டிப்பாக 300 கிடையலே கிடையாது. அப்படிச் செய்தும் இதுதான் பலன். இதை ஏன் அரசாங்கம் பொதுப்படையாகத் தொழில் என்கிற அடிப்படையிலே, எல்லா நெசவாளர்களுக்கும் வசதியாகச் செய்திருக்கக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. இப்படிச் செய்தும், இவ்வளவு கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் கைத்தறித் தொழிலை நிரந்தரமான அடிப்படையிலே அமைத்துவிட்டோம் என்று அரசாங்கம் சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன். இன்னம்கூட அந்தச் சலுகையை எடுத்துவிட்டால், இருக்கிற சங்கங்களில், 100 இருக்குமேயானால், 90 சங்கங்கள் ஒரு வருஷம் அல்லது 1½ வருஷத்திற்குள் காணாமல் போய்விடுமே என்பதை நான் சொல்ல முடியும். “இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை, மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை, ரிபேட் சலுகை 2 அணு கொடுத்தால்தான், எங்களால் வாழ முடியும்” என்று அவர்கள் சொல்லுவதிலிருந்தே நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவ்வளவு செய்தும் நிரந்தரமான அடிப்படையிலே அந்தத் தொழிலை அமைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதை உணர்ந்து, அதற்கு வேண்டியதைச் செய்யும்படியாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்சாரத்தைப் பொறுத்த அளவில், ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். மின்சார சம்பந்தமாக சிறு சிறு திட்டங்களாக நிறைவேற்ற முடியுமா என்பதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பல தேசங்களிலே பார்க்கிறோம், ஏதாவது “வாடர் லெவலில்” 100 அடி, 150 அடி ஒரு இறக்கம் வருமேயானால், அங்கே ஒரு சிறு திட்டத்தைப் போடுகிறார்கள். அந்தத் திட்டத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறு கிராமம் வருகிறது. எல்லாத் தொழில்களும் வளர்கின்றன. தொழில்களுக்கெல்லாம் அந்தச்சிறு திட்டத்தின் மூலம் மின்சாரம் சப்ளை செய்யப்பட்டு அந்தக் கிராமத்தை சுபிட்சமாகச் செய்வதற்கு வசதி ஏற்படுகிறது. அம்மாதிரித் திட்டங்கள் ஏதாவது நிறைவேற்ற இந்த நாட்டிலே வழிவகைகள் உண்டா என்பதைப் பரிசீலிக்கும் படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

*** DR. A. CHIDAMBARANATHAN :** மாண்பு மிக்க தலைவர் அவர்களே, கனம் கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையிலே இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையிலே இரண்டு, மூன்று சிறப்பான செய்திகளில் ஒருமித்த கருத்து ஏற்பட்டிருப்பதுபற்றிப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அது பாராட்டுதலுக்குரியதே ஆகும். சிறப்பாக, இந்திய ஆட்சி மொழி யைப்பற்றியும், கல்விச் சீரமைப்புத் திட்டம் பற்றியும் பஞ்சாயத்துச் சட்டப்பற்றியும் ஏறத்தாழ எல்லாக் கட்சியினரும் ஒத்த முடிவிராக இருந்து சிபாரிசு செய்திருப்பதை அவர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் இந்தியாவிலுடைய ஆட்சி மொழியின் நிலை யாதாக இருக்குமோ என்று நாம் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியாது என்பதையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தியாவிலுடைய ஆட்சி மொழி ஹிந்தியாக 1965 முதல் இருந்துவிட வேண்டும் என்றுள்ள சட்டப் பிரிவினை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று இந்தப் பக்கத்திலே உள்ள பெரிய தலைவர்களும், எனை உறுப்பினர்களும் முன்னரே

7th February 1959] [Dr. A. Chidambaramanathan]

தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் ஆங்கிலத்திற்கு ஒத்த மதிப்புத் தரலாம் என்பது தான் இந்த மாநிலத்திலுள்ள பெரும்பாலான கட்சியினருடைய நோக்கமேயன்றி, ஆங்கிலத்துக்குத் துணை மதிப்பு (Subsidiary status) கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படவில்லை. இப்பொழுது இருக்கிற நிலையிலே ஆங்கிலத்திற்குத் துணை மதிப்பு வருமேயன்றி, ஒத்த மதிப்பு (equal status) வராது போல் தோன்றுகிறது. இருப்பினும், ஆங்கிலத்திற்கு ஹிந்தியை ஒத்த அரசியல் மதிப்பு, ஆட்சி மொழி மதிப்பு கிடைக்கப்பெறும் என்று இந்த மாநிலத்து மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, நம்முடைய மாநிலத்தில், பெருதுவாக, கல்விச் சீரமைப்பு நன்றாக அமைந்திருக்கிறது என்றாலும், சிறப்பாக ஆரம்பப் பள்ளிகள் சீரமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று அறிக்கை தெரிவிக்கிறது. அது பாராட்டத் தக்க செய்தி. ஆறு வயது முதல் 11 வயது வரையில் உள்ள சிறுவர்கள் எல்லோரும் கட்டாயமாக எளிய முறையிலே தொடக்கக் கல்வி பெறுவார்கள் என்று கூறியிருப்பது நல்லதுதான். சட்டசபை அங்கத்தினர்களைக் கொண்டு நிறுவப்பட்ட கல்விக்குழு அதையும் ஒரு முகமாகச் சிபார்சு செய்திருக்கிறது. ஆயினும் அது காரணமாக இப்பொழுது சில தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகள் பாதிக்கப்படவில்லையா என்று நாம் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியாது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தனிப்பட்டவர்கள் பல ஆண்டுகளாக, 50 ஆண்டுகளாக, 100 ஆண்டுகளாக, சில இடங்களிலே அரசாங்கம் செய்யவேண்டிய கடமையைத் தாங்களே இதுகாறும் செய்துவந்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய சிறந்த பள்ளிகள், தனிப்பட்டவர்கள் நடத்திவரும் பள்ளிகள் ஒருவேளை இதனால் பாதிக்கப் படுமா என்று நாம் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்து திருச்சி நகரில் 12 தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் ஆரம்பப் பள்ளிகளில், 11 பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்கள் “அடுத்த ஆண்டு முதல் உங்களுக்கு வேலை இல்லை. நீங்கள் எங்களுக்கு வேண்டாம்” என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையை நாம் நீக்க வேண்டும். ராமகிருஷ்ண மிஷன் பள்ளிகளைப்பற்றியும் தனித் தனியாக அறிக்கைகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதே போன்று இன்னும் இந்த மாநிலத்தில் பல்வேறு இடங்களிலே உள்ள தனிப்பட்டவர்களால் நடத்தப்படுகின்ற ஆரம்பப் பள்ளிகள் பாதிக்கப்படுகின்றன. அப்படிப் பாதிக்கப்படும்பொழுது, அங்கே வேலை செய்கின்ற ஆசிரியர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பி விடாமலும், அவர்களுடைய சம்பளத்தைத் குறைக்காமலும் எந்தமாதிரி அரசாங்கம் உதவுகூடும் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை நடத்தும் பொறுப்பு உடையவர்களுக்குத் துண்டாக விழக்கூடிய பணத்தை, அதாவது “டெபிஸிட்” (deficit) இருக்குமானால், அந்தத் துண்டுப் பணத்தில் ஏன் பாதியை அரசாங்கம் ஒதுக்கக்கொள்ளக்கூடாது என்பது என் கேள்வி. சட்ட மன்றக் கல்விக்குழு நிகழ்ச்சிகளிலும் அவர்கள் கணக்குக் காட்டுவார்களேயானால், துண்டு விழுக்கின்ற பணத்தில் ஏறத்தாழ பாதிப் பணத்தை அரசாங்கம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும் என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது. அந்தக் குறிப்பு செயல்படுத்தப்படுமா என்பது இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள அரசாங்க ஆணையால் விளங்கவில்லை. அது அல்லாமல் பல பள்ளிகளுக்காக இப்பொழுது வீட்டு வாடகை அதிகமாகக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த வீட்டு வாடகை ஜாலந்தியாகக் கொடுக்கிற அளவுக்கு அரசாங்கம் முன்வந்து உதவினால், தனிப்பட்டவர்கள் நடத்துகின்ற பள்ளிகள் நன்றாக நடந்து, கல்வி செழித்து, ஆசிரியர்கள் நல்ல சம்பளம் பெற்று நல் வாழ்வு வாழ முடியும். மாணவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்ட சம்பளத்தை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு பள்ளிக்கூடங்களைத் திறமையாக நடத்த முடியுமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சம்பளத்தை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு பள்ளிகள் நன்றாக நடக்க முடியாத நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை அரசாங்கம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, ஆராய்ந்து, வேண்டிய உதவியைச் செய்ய முன்வர வேண்டும் என்பதை நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

[Dr. A. Chidambaraman] [7th February 1959]

கெஜட் பதிவு இல்லாத ஊழியர்கள் கூட்டங்களில், மகாநாடுகளில் வேண்டுகோள் விடுத்ததற்கேற்ப அவர்களுக்கு ஓரளவு சலுகை காட்ட அரசாங்கம் முன்வந்திருப்பது பாராட்டுதலுக்குரியதுதான். மாதத்திற்கு ரூ. 5 வீதம் அவர்களுக்குக் கூட்டித் தரவிருப்பது பார்த்து நான் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் அந்த அளவிலே நின்றுவிடாமல் திரு. ராமுண்ணி மேனன் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கவிருப்பதைக் கருதியும் நான் பாராட்டுகிறேன். அந்தக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் யார் என்பதை இன்னும் சரியாக முடிவு செய்யவில்லையென்றால், இரு சட்ட “லெஜிஸ்லேடிவ்” மன்ற உறுப்பினரின் தக்கார் இருவரை அதில் சேர்த்து ஏன் அந்தக் குழுவை அமைக்கக்கூடாது என்பது என்னுடைய கேள்வி. கெஜட் பதிவு இல்லாத உத்தியோகஸ்தர்கள் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருப்பவர்களில் ஒருவரை உறுப்பினராகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். ஆகவே செய்தி. ஆனால், அரசாங்க அனுபவத்தோடு இருக்கக்கூடிய வரோடு கூட, அலுவல் தரப்பற்ற இருவரையும் சேர்த்தால் நல்லது அன்றோ என்பது கவனிக்க வேண்டிய செய்தி. இதுபற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும்.

கெஜட் பதிவு இல்லாத உத்தியோகஸ்தர்கள் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை மகாநாடுகளில் வெளியிட்டதற்கு அரசாங்கம் செவி சாய்த்து இப்பொழுது அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. இன்று கூட ஒரு மகாநாடு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதுபோலச் சென்னை மாநிலத் தமிழ் ஆசிரியர்கள் மகாநாடு அடிக்கடி கூட்டி, அங்கே முடிவுகள், தீர்மானங்கள் போட்டு, அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவற்றைப்பற்றி அரசாங்கம் இன்னும் நன்றாகச் சிந்தித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவற்றையும் சிந்தித்து அவர்கள் சம்பளத்தை, ஊதியத்தை எவ்வாறு உயர்த்துவது என்பதுபற்றி வரவு செலவுத் திட்டம் கொண்டு வரும்போது, திட்டம் கொண்டு வருவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத் தமிழ் ஆசிரியர்கள் பவர் அடிப்படைச் சம்பளம் ரூ. 40 வாங்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் அடிப்படைச் சம்பளத்தை ரூ. 60 அல்லது ரூ. 50 என உடனே ஆக்க வேண்டும்; இந்த அளவிலாவது முதலிலே சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் மகாநாடுகளில் நிறைவேற்றப்பட்டு அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் மீண்டும் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

மேலும், நம்முடைய மாநிலத்தில் மின்சாரத் துறையில் கணிசமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்கும், பாராட்டுதலுக்கும் உரியதாகும். 1,200 கிராமங்களுக்கு வருகிற ஆண்டிலே மின்சார ஒளி கிடைக்கப்போவது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்திதான். அதே நேரத்தில் நம்முடைய மாநிலத்தில் சில நகரங்களில் மின்சாரம் இன்னும் வரவில்லை என்பதைப் பற்றி வருந்தாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. எட்டு நகரங்களுக்குக் குறையாத நகரங்களில் நம் மாநிலத்தில் இன்னும் மின்சார ஒளி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அமைச்சர் அவை சிந்தித்துப் பார்த்து, அதைச் சம்பம் செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் போகவேண்டியது தான். ஆனால், அதே நேரத்தில் நகரங்களைப் புறக்கணித்து விடக்கூடாது என்பது தான் எனது வேண்டுகோள். இந்தச் செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு நான் அமர்கிறேன்.

கவர்னர் அவர்கள் உரை எல்லாக் கட்சி அங்கத்தினர்களும் தத்தம் கருத்தினைக் கூறுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்திருக்கிறது என்ற முறையில் இந்த விவாதத்தில் நானும் கலந்துகொண்டேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு நான் அமர்கிறேன்.

4-10
P.m.

SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR :

தலைவர் அவர்களே, நான் கவர்னர் அவர்களது உரையை வற்பெற்றுப் பேச விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் உரையின் மீது பலர் பல விஷயங்களைப்பற்றித் தெரிவித்தார்கள். பொதுவாக, நமது ராஜ்யத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் நம் நாடு முன்னேறி யிருப்பதை அவர்கள் சுருக்கமாகத் தன்னுடைய உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதோடு கவர்னர் அவர்களது உரையில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் சில

7th February 1959] [Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiair]

இடங்களில் மழை குறைவாக இருந்ததின் காரணமாக அந்த இடங்களுக்கெல்லாம் சலுகை காட்டப் போவதையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே பார்க்கும்போது, திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம், வடாற்காடு ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் மழை குறைவாக இருந்ததின் காரணமாக, விவசாய பாதிக்கப்பட்டிருப்பதின் காரணமாக, அந்த இடங்களுக்குச் சலுகை கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் பார்க்கும்போது, பல இடங்களிலும் மழை போதுமான அளவுக்குப் பெய் திருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. குறிப்பாக கோவை ஜில்லாவில் தாராபுரம் தாலுகாவில் பல இடங்களில் சாகுபடி செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சில இடங்களில் மாத்திரம் லோயர் பவானி அணைக் கட்டு மூலம் வேளாண்மை நடந்திருக்கலாம். ஆனால், பெரும்பாலும் அதிகமான நிலங்கள் வேளாண்மை செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. இந்த நிலங்களுக்குச் சாதாரணமாகக் கிடைக்கிற ஒன்று அல்லது இரண்டு வருடத்திற்கு ஒத்தி வைக்கலாம். அதிலும் இம்மாதிரிப்பட்ட நேரத்தில் கிஸ்தியின் பேரில் சலுகை காண்பித்தால், விவசாயிகளுக்குச் சௌகரியமாக இருக்கும். சலுகை காண்பிப்பதில் எப்போதும் தாராபுரம் தாலுகா விடப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கு சில வாய்க்கால்கள் இருக்கலாம். அதன் காரணமாகச் சில இடங்கள் செழிப்பாக இருப்பதாகத் தோன்றலாம். தாராபுரம் தாலுகாவில் வருஷத்தில் 24 அங்குலம் மழை பெய்ய வேண்டும். இந்த வருடத்தில் 16 அங்குலம் மழை கூடப் பெய்யவில்லை. ஆகவே, அந்த இடத்திலுள்ள நிலங்களுக்குக் கிஸ்தியைத் தள்ளிவிட்டால், மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

அடுத்தபடியாக, இப்பொழுது நாட்டில் இருக்கின்ற முக்கியப் பிரச்சனை நிலச் சீர்திருத்தப் பிரச்சனையாகும். இதைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்றால்..

DEPUTY CHAIRMAN : இதைப் பற்றிப் பேசுவதென்றால், உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டம் தான்.....

SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR :

எனக்குப் பேசுவதில் கஷ்டமொன்றுமில்லை. ஏதோ இதில் மீதியாய் இருக்கின்ற நிலங்களையெல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் ஒப்படைத்து விவசாயத்தை நடத்தலாம் என்று சர்க்கார் யோசித்து வருவதாகத் தெரிகிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய என்னுடைய நண்பர் திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்கள் கூட்டுறவு முறையைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது, ஒரு தறிக்கு ரிஜிஸ்டர் செய்து வாங்குவதில் கூட எவ்வளவோ கோளாறுகள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இந்த நிலைமையில் நிலங்களை யெல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் ஒப்படைத்துவிட்டால் விவசாயம் நல்ல முறையில் செயல்படமா என்பதைப்பற்றி நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும். இதன் மூலம் ஒரு சிலர் பாதிக்கப்படலாம் என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படலாம். அதுவும் உண்மையாக இருக்கலாம். அதே நேரத்தில், இவ்விதமாக ஏற்பாடு செய்வதால், ஏதாவது நிவர்த்தி ஏற்படுமா என்பதைப் பற்றியும் நாம் யோசிக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். அது மாத்திரமல்ல. விவசாயத்திற்கு வேண்டிய கால்நடைகள் தாராளமாக இருந்தால் தான், நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்ய முடியும். ஐந்து ஏக்கர் அல்லது ஐம்பது ஏக்கர்கள் வைத்திருந்தாலும், அதற்குத் தகுந்தபடி கால்நடைகள் வைத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு வரும் குறைந்த பட்சம் கையில் வைத்திருக்கக்கூடிய ஏக்கர்களுக்குத் தகுந்தவாறு கால்நடைகள் வைத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதைப் பற்றியும் ஆலோசித்துப் பார்க்கும், அவர்களின் கீழ் இருக்கும் குடித்தனக் காரர்களும் குடும்பமும் சரியான விதத்தில் வாழ்வதற்குரிய வழியில் தகுந்த ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வேண்டுமென்றால் இந்த நிலச் சீர்திருத்தத் திட்டத்தைப் பரீட்சார்த்தமாக ஒரு இடத்தில் அல்லது ஒரு ஜில்லாவில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்து பார்க்குவிட்டு, அதன் பின்னால் ராஜ்யம் பூராவும் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவது நல்லதாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அடுத்ததாக, கோவை ஜில்லாவைப் பொறுத்த மட்டில், பரம்பிக்குளத் திட்டம் உருவாக்கிக் கொண்டு வருகிறது. லோயர் பவானித் திட்டம் வந்ததற்குப் பின்னாலும் அங்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சில கஷ்டங்களைப்பற்றி நாம்

[Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradia] [7th February 1959]

தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். இப்போது பல இடங்களில் வாய்க்கால்களை வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வேளாண்மைக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கும்போது, எந்த முறையில் வரி போடுவது என்பதைப்பற்றியெல்லாம் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது வரப்போகும் பரம்பிக் குளத் திட்டத்தின் மூலம் சுமார் மூன்று லட்சம் ஏக்கர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. குறிப்பாக பொள்ளாச்சி, உருமலைப்பேட்டை, பல்லடம், தாராபுரம் போன்ற தாலுகாக்களுக்கு நிச்சயமாக இதிலிருந்து தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். ஆனால், இதிலிருந்து வரும் தண்ணீரை முதலாவது இருக்கின்றவர்கள் தங்களுக்கு என்று அதிகமாக எடுத்துக்கொள்வதாக இருந்தால், கடைசியில் இருப்பவர்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்காமல் போகலாம். ஆகவே, ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் இத்தனை ஏக்கர்களுக்குத்தான் தண்ணீர் கொடுக்கப்படும் என்று ஆரம்பத்திலேயே ஒரு முடிவு செய்துவிட்டால், இந்தச் சண்டை தீர்ந்துவிடும் என்று நினைக்கிறேன். அதல்லாமல் ஆரம்பத்தில் இருக்கின்றவர்கள் அதிகமாகத் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டால், பின்னால் இருக்கின்றவர்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்காமல் போகக் கூடிய கஷ்டம் ஏற்படும். ஆகவே, ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் இத்தனை ஏக்கர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கப்படும் என்று சர்க்கார் முதலாவதாக அறிவித்து விட்டால் நல்லாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அடுத்ததாக, நாட்டில் பல திட்டங்கள் போடப்பட்டு வருகின்றன. பல பெரிய திட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தபோதிலும், பல சிறிய திட்டங்களும் நிறைவேற்றியாக வேண்டியிருக்கிறது. தாராபுரம் தாலுகாவை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு சிறிய காட்டாறுகள் ஓடுகின்றன. அவைகளைத் தடுத்து நிறுத்தினால், அங்கு 2,000 அல்லது 4,000 ஏக்கர்கள் சாகுபடி செய்ய முடியும். இதையும் அரசாங்கம் ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கம்ப்யூனிட்டி டெவலப்மெண்ட் வேலைகள் பல இடங்களில் நடக்கின்றன. இதல்லாமல் சில ரோடுகள் பஞ்சாயத்தின் கீழ் இருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் பாழடைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றில் சில கிராம மக்களால் போடப்பட்ட ரோடுகள். சில ரெவின்யூ ரோடுகளும் இதே நிலையில் பாழடைந்து கிடக்கின்றன. புதிதாகப் போடப்பட்ட ரோடுகள் எல்லாம் சீக்கிரமாகப் பழைய ரோடுகளாக மாறிக் கொண்டு வருகின்றன. ஆகவே, இந்த ரோடுகளையெல்லாம் சீர்படுத்துவதற்கும் உடனடியாக வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4-20
p.m.

மேலும், சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு இப்போது அதிகச் சம்பளம் கொடுப்பதை நான் மிகவும் ரெவெற்கிறேன். பல நண்பர்கள் பலவிதமாகச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய நல்ல வேலைக்கு, அவர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்வதற்கு, சர்க்கார் வேண்டிய உதவி செய்வதைப்பற்றிச் சந்தோஷப்படுகிறேன். அதே நேரத்தில் இதைப் பார்த்தவுடனே, கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுடைய நிலைமை என்பது முன் தோன்றியது. அவர்களுக்குச் சர்க்கார் அன்பு கூர்ந்து—பெரிய மனது வைத்து—சம்பளத் தொகையை உயர்த்தினார்கள். பஞ்சப்படி என்ற முறையில் உயர்த்தினார்கள். மணியக்காரர்களுக்கு 7 ரூபாயும், அடுத்தபடி சிப்பந்திகளுக்கு 5 ரூபாயும், தோட்டிகளுக்கு 3 ரூபாயும், இப்படி மூன்று வகையாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். முதலில் கொடுத்ததைச் சம்பளமாக வைத்துக் கொண்டு, அவர்களுக்கும் இந்த 5 ரூபாயைக் கொடுத்தால், “நமக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்களே, ஆகையால் நாமும் நன்றாக வேலை செய்ய வேண்டும்” என்ற எண்ணம் வரும். முதலில் கொடுத்ததைச் சம்பளமாகச் செய்துவிட்டு, பஞ்சப்படியாகக் கொஞ்சம் கொடுத்தால், அவர்களுக்கும் சந்தோஷமாக இருக்கும். இப்போது பல அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் வந்திருக்கின்றன. எதற்கும்—எதுவாக இருந்தாலும்—வேண்டிய விவரங்களைக் கொடுப்பவர்கள் இந்தக் கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுடைய அவர்களை இந்த இடத்திலே நாம் கைதூக்கி விடுவது மிகவும் முக்கியம். பக்கத்திலிருந்து ஒரு ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் வரக்கூடும், அல்லது தாசில்தார் வரக்கூடும், அல்லது ஆர்.டி.ஓ. வரக்கூடும். அந்தப் பக்கங்களில் ஏதாவது கூட்டங்கள் கூட்டுவார்கள். இதற்கெல்லாம் இவர்கள்

7th February 1959] [Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiair]

போக வேண்டியிருக்கிறது. 4 அல்லது 5 தடவைகள் கிராமத்திலிருந்து போகவேண்டியிருக்கிறது. கொடுக்கும் சம்பளம் இப்படிப் போய் வருவதற்குக் கூடப் போதாது என்பது எனது சொந்த அபிப்பிராயம். எப்படி என்பது ஐ.ஓ.-க்களுக்கு சர்க்கார் கொடுக்கிறார்களோ, அதே போன்று கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால், அது மிகவும் வரவேற்கவேண்டிய செய்தியாக இருக்கும் என்று இந்த இடத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நான் எப்போதுமே கால்நடை விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுவதுண்டு. இந்த சமயத்திலேயும் கொஞ்சம் பேச விரும்புகிறேன். பல இடங்களில் சர்க்கார் புதிய கால்நடைப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தஞ்சையில் ஒன்று இருக்கிறது. பசு வர்க்கத்தையும், எருமை வர்க்கத்தையும் அங்கு இருப்பதை வைத்து எந்த வர்க்கத்தை வளர்க்க முடியுமோ அதை வளர்க்கிறார்கள். ஹோசூரில் ஒரு பண்ணை இருக்கிறது; ஓரத்தநாட்டில் ஒரு பண்ணை இருக்கிறது; ராமநாதபுரத்தில் ஒரு பண்ணை இருக்கிறது. பல இடங்களில் சர்க்கார் பண்ணைகள் மிக நன்றாகப் போது ஜனங்களுக்கு உபயோகப்படுமபடி — நல்லமுறையில் நடந்து வருகின்றன. அதே போல, கிராமங்களில் கூடப் செயற்கை முறையிலே கால்நடைகளை விருத்தி செய்யப் பல நிலையங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவைகளைல்லாம் நல்ல முறையிலே நடந்து வருகின்றன. இப்போது இந்த “வீலிங்” வரும்போது—சர்க்கார் வைத்திருப்பது வேறு விஷயம்—சொந்த முறையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இதனால் கால்நடை வளர்ச்சி செய்ய என்ன வழி வகைகள் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்பதை சர்க்கார் யோசனை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தமைக்குத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

Sri V. M. SURENDRAM : தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையினை வரவேற்றுச் சில வார்த்தைகள் பேசப் பிரியப்படுகிறேன்.

முதலாவதாக, உதகைவாசி என்ற ஹோதாவில், இந்த வருஷம் உதகைக்குச் சட்ட சபை வருவதற்கு உதவி செய்த சர்க்காருக்கும், சர்க்காருக்கு எல்லாவிதத்திலும் உதவியளித்த எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும், எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் உதகைவாசிகள் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் ஆதரவு கொடுக்காத கட்சிக்கு எனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். (குறுக்கீடு) அவர்களுக்கும் இடமுண்டு. அது பெரிய இடம். அனுபவிக்க வசதி செய்யவில்லையே என்றுதான் வருத்தப்படுகிறேன். எல்லோருக்கும் இடம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். எப்பால்—மே மாதங்களில் சென்னையில் வெய்யிலாக இருக்கும். சர்க்கார் அழகான பட்ஜெட்டைச் சமர்ப்பிக்கப் போகிறார்கள். குளிர்ந்த இடத்தில், நல்ல சூழ்நிலையில் அதன் மீது விவாதம் நடத்த வேண்டுமென்று ஊட்டிக்குச் சட்ட சபை வரவேண்டுமென்று வரவேற்கிறேன். ஆனால், பயன்படுத்திக்கொள்ள மாட்டேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். நீலகிரி ஜில்லாவிலே பல நல்ல வேலைகளெல்லாம் நடக்கின்றன. தமிழ் நாட்டில் மற்றப் பகுதிகளில் உற்பத்தியாகாத உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்கிறோம். அங்கே, குந்தாத் திட்டம் இருக்கிறது. எலெக்ட்ரிலிடி மந்திரிக்கு அதற்காக நாங்கள் ரொம்ப நன்றி தெரிவிக்கிறோம். குந்தாத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளிலெல்லாம் நிறைய எழுதியிருந்தார்கள். ஆனந்த விகடன்ில் கூட சமீபத்தில் எழுதியிருந்தார்கள். டன்னலில் தண்ணீர் கொண்டுபோகிறார்கள். டன்னலில்ரயில் தானே போகும், தண்ணீர் எப்படிப் போகும் என்று எல்லோரும் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். 7½ மைல் தூரம் அவலாஞ்சியிலிருந்து குந்தாவிற்கு டன்னல் மூலம் தண்ணீர் கொண்டுபோகிறார்கள். அதையெல்லாம் பார்க்க அங்கத்தினர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கிறோம். இனிவாவது எதிர்ப்பு இல்லாமல் எல்லோரும் வரவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சியார் இதனால் நிறையச் செலவாகிவிடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். மதராவில் இருந்தால்தான், அதிகச் செலவாகும். அதனால் அது அர்த்தமில்லாதது.

[Sri V. M. Surendram] [7th February 1959]

4-30
p.m.

சென்னைமில் கூடத்தான் அங்கத்தினர்களுக்குப் பிரயாணப்படி, நாட்படி எல்லாம் கொடுக்கிறோம். அங்கேயும் அதைத்தான் கொடுக்கப் போகிறோம். நீலகிரியில் டி. காப்பி, உருளைக்கிழங்கு ஆகிய இந்த மூன்று பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்கிறோம். இம்மூன்றும் இந்தியாவிற்கே மதிப்பைக் கொடுக்கும் பொருள்கள். இந்தியாவிற்கு இதன் மூலமாக அந்நியச் செலாவணி நிறையக் கிடைக்கிறது. நீலகிரிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டியது அவசியம். (குறுக்கீடு) எம்.எல்.எ.க்கள் நல்ல முறையில் இவைகளையெல்லாம் உற்பத்தி செய்ய எல்லா உதவிகளையும் செய்ய வேண்டும். இந்தியாவிலேயே நல்ல டி. அஸ்ஸாம் டி. அதற்கடுத்தபடி நல்ல டி.யை நீலகிரியில்தான் உற்பத்தி செய்கிறோம். இதற்கு வேண்டிய ரொம்ப நிலங்களெல்லாம் தரிசாகக் கிடக்கின்றன. ஆயிரக் கணக்கான நிலங்கள் பயனில்லாமல் இருக்கின்றன. அந்த நிலங்களிலெல்லாம் டி. பயிரிட வேண்டும். அதற்கு நீலகிரி ஜில்லா வாசிகளுக்குப் பேரதுமான சந்தர்ப்பம் இல்லை. குறிப்பாகப் பணம் இல்லை. ஒரு ஏக்கர் சாகுபடி செய்வதற்கு சுமார் 2,000 ரூபாய் செலவாகிறது. நல்ல விதை, நல்ல உரம் வேண்டும். இரண்டும் சாதாரண மக்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. பெரிய டி. எஸ்டே வைத்திருக்கும் பிளாண்டர்களுக்குத்தான் இவை கிடைக்கின்றன. நீலகிரி ஜில்லாப் பிரதேசம் மலைப் பிரதேசமாக இருப்பதால், மேடு பள்ளம் கண்டிப்பாக இருக்கிறது. நீலகிரி ஜில்லாவைச் சுற்றி மூன்று பக்கங்களிலும் லோயர் பலானி, பைகாரர், குந்தா ஆகிய மூன்று பிராஜக்ட்கள் இருக்கின்றன. எந்த நிலத்தில் மண் அரித்தாலும், அது போய் பிராஜக்டைப் பாதிக்கிறது. ஆகவே, நீலகிரி ஜில்லாவில் நிலத்தில் விவசாயம் செய்யக் கூடாது என்று சட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். டி. காபி மண் அரிப்பை நிறுத்தும். டி. காபி அதிகமாகப் பயிரிட்டால் வெளி நாட்டுப் பணம் கிடைப்பதற்கும் சாதகமாக இருக்கும். ஆகவே, இந்த நிலங்களில் டி. பயிரிடுவதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டும். கடன் கொடுப்பது, அல்லது வேறு எந்த விதத்திலோ டி இண்டஸ்டிரியை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய உதவி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நீலகிரி ஜில்லாவில் கூடலூர் தாலுகாவில் பந்தலூர் சப்-டிவிஷனில் சுமார் 4,000 ஏக்கர் நிலம் தரிசாகக் கிடக்கிறது. அது மலபார் பார்ட்டில் இருக்கிறது. அங்கே காபி பயிரிடுவதற்குப் போதுமான இடம் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் கேட்கிறவர்களுக்கு சர்க்கார் முன் வந்து நிலம் கொடுப்பதில்லை. அப்படிச் கேட்கக்கூடியவர்களுக்குத் தலைக்கு 5 ஏக்கர் நிலம் கொடுத்தால் 5 வருஷங்களில் காபி ரொம்பவும் மலிவாகக் கிடைக்கும்படியாக அதன் உற்பத்தியை அதிகரிக்கலாம். வெளி நாடுகளுக்குக்கூட ஏற்றுமதி செய்யலாம். ஆகவே, கூடலூர் தாலுகா பந்தலூரில் காபி, டி தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நீலகிரி ஜில்லாவில் உருளைக்கிழங்கு விவசாயம் நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக்கொண்டு வருகிறது. காரணம், நல்ல விதை கிடைப்பது. போதிய அளவு உரம் கிடைப்பதில்லை. சில தனிப்பட்டவர்கள் உருளைக்கிழங்கு விதைகளை வெளி நாட்டிலிருந்து தருவிப்பதற்கு லைசென்ஸ் கேட்கிறார்கள். விவசாய இலாகாவில் கொஞ்சம் விதைகளைத் தருவிக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில், அவர்களால் ஜில்லா பூராவும் உள்ள தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. தனிப்பட்டவர்களுக்கு இறக்குமதி லைசென்ஸ் கொடுத்தால், அவர்கள் இந்த விதைகளைத் தருவித்து மற்றவர்களுக்கும் கொடுக்க முடியும். விவசாய இலாகாவின் 4, 5 ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் ஆரம்பித்து விதை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஆனால், ஜில்லா பூராவிலுமுள்ள தேவையை அவர்கள் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. அந்த விதைகளை 200 பவுண்டு 40 ரூபாய்க்கு மேல் விற்கிறார்கள். அதைச் சாதாரண விவசாயிகள் வாங்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. பெரிய பணக்காரர்கள் தான் வாங்க முடிகிறது. அவர்கள் தான் பயனடைகிறார்கள். பணக்காரர்கள் மேலும் மேலும் பணக்காரர்களாகவும், ஏழைகள் மேலும் மேலும் ஏழைகளாகவும் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் உருளைக்கிழங்கு விதைகளை விவசாயிகளுக்குக் கடனாகக் கொடுத்து உதவினால், விவசாயத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும்.

7th February 1959] [Sri V. M. Surendram]

நமது கவர்னர் பெருமான் உரையில் ஹரிஜனங்களைப்பற்றியும், ஆதிவாசிகளைப்பற்றியும் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லாதது வருந்தக்கூடிய அம்சம். ஹரிஜனங்களும், ஆதிவாசிகளும் முன்னேறி விட்டார்கள். அது பற்றிக் கவலையில்லை என்பதற்காக அவர்கள்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லையோ என்று கூட சந்தேகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. சத்தந்திரம் வந்து 10, 11 வருடங்கள் ஆகியும் கூட, 20 சதவிகிதம் தான் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். மற்ற 80 சதவிகிதம் முன்னேறும் நாளும் நெருங்கி விட்டது. நமது அரசியலமைப்பில் இவர்களுக்குப் பத்து வருஷங்களுக்குச் சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 10 வருஷம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. திரும்பவும் இந்தச் சலுகையை மேலும் நீடிக்கவேண்டுமா என்று யோசனை செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில் இருக்கிறோம். ஆகையால், இருக்கிற இந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் போதிய அளவு சலுகை கொடுத்து ஹரிஜனங்களுக்கும், ஆதிவாசிகளுக்கும் உதவுவதற்கு முன்வர வேண்டும். இதர ஜாதியினர் கூடச் சலுகைக்காக இவர்களோடு போட்டி போடுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் ஹரிஜனங்கள் சலுகை பெற்றுக்கொண்டு தான் வருகிறார்கள். சலுகை காலம் முடியும் தருவாயில் இருப்பதால், அந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் போதிய பணம் இல்லையென்று சொல்லாமல் அவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக, ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகள், ரோடு வசதி, மின்சார வசதி, நிலங்கள் வழங்குவது போன்ற சலுகைகளை அளிக்கவேண்டும். அவர்கள் சுகாட்டிற்குப் போகக்கூட பாதை இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஒரு கிராமத்தில் 80 குடும்பங்கள் இருந்தால், 20 குடும்பங்களுக்குத் தான் வீடுகள் கட்டித் தருகிறார்கள். இதனால் பாக்கியிருக்கும் 60 குடும்பத்தினரும் சர்க்காருக்கு விரோதமாக ஆகிவிடுகிறார்கள். அதனால், அவர்கள் அதிருப்தி அடைகிறார்கள். அப்படியில்லாமல் கிராமம் கிராமமாக எடுத்துக்கொண்டு 80 குடும்பங்களுக்கும் ஒரேயடியாக வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தால், அந்த ஹரிஜனங்களும் திருப்தி அடைவார்கள். சர்க்காருக்கும் நல்ல பெயர் கிடைக்கும். அதே சமயத்தில் இன்னொரு கிராமத்தில் ரோடு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். மற்றொரு கிராமத்தில் மின்சார வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். மற்றொரு கிராமத்தில் எல்லா சுகாதார வசதிகளும் செய்து தர வேண்டும். இம்மாதிரிக் கிராமம் கிராமமாக எடுத்துக்கொண்டு வசதி செய்து தர வேண்டும். குறிப்பாக, இந்த விஷயத்தைக் கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நிலகிரி ஜில்லாவில் மலைவாசிகள் இருக்கிறார்கள். ரொம்ப நாட்களாக அவர்கள் மனிதர்களாக இருக்கிறார்களா, அல்லது மிருகங்களாக வாழ்கிறார்களா என்று கூடக் கவனிக்கப்படவில்லை. பிறகு சர்க்கார் ஒரு டிரைபல் கமிட்டி அமைத்து, அவர்கள் மலைக்குள்ளே பேரய் மலைவாசிகளைக் கண்டுபிடித்து அவர்களுக்கு இருப்பதற்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் இருக்கிற இடத்தை அணுகுவதற்கு, அவர்கள் வீடுகளை அணுகுவதற்கு ரோடு வசதி இல்லாமல் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய ரோடு வசதிகள் செய்து தர வேண்டும். அவர்கள் “ஹெல்த் கண்டிஷன்” ரொம்பவும் மோசமாக இருக்கிறது. அதற்காக “மொபைல் வான்” நிலகிரிக்கு வந்தாலும், டவுனுக்குள்ளேயே தான் அந்த “வான்” நிற்கிறது. மலை உள்ளே போவதற்குப் போதிய ரோடு வசதி இல்லை. அதனால் மலை வாசிகளுக்கு வைத்திய சுகாதார வசதி கிட்டுவதில்லை. ஆகவே, மலை உள்ளே ஜீப் போவதற்காவது வேண்டிய ரோடு வசதி செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மலை உள்ளே போக முடியும். மலைவாசிகள் இருக்கிற இடத்திலிருந்தே ரோடுகள் போடுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும்.

கடைசியாக, குந்தா பிராஜக்டைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை, அதை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் வந்து பார்க்கப் போகிறார்கள். அது குறித்து நாங்கள் ரொம்பவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். ஆனால், அதே சமயத்தில் இருக்கிற சில குறைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக “ஜூனியர் என்ஜினியர்கள், ஸுப்பர்வைஸரி ஸ்டாப்” ஒரு மாதத்திற்குத்தான் அங்கு இருக்கிறார்கள். திடீரென்று தனிப்பட்ட கம்பெனிகளுக்கோ, அல்லது வேறு ராஜ்யங்களுக்கோ பேரம் விடுகிறார்கள். இந்தியா-பூராவும்

[Sri V. M. Surendram] [7th February 1959]

பிராஜக்ட் வேலை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அங்கே போய் விடுகிறார்கள். இதனால் பிராஜக்ட் வேலை பாதிக்கப்படுகிறது. என்னகாரணத்தினால் என்ஜினியர்கள் இப்படிப் போய் விடுகிறார்கள் என்பதுபற்றிக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த விவாதத்திலே கலந்துகொள்ள எனக்கு சந்தர்ப்பம் அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

*** SRI A. SUBRAMANYAM :** கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் நிகழ்த்திய பேருரைக்கு நன்றி செலுத்தும் வகையில் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அவர் விட்டுவிட்ட சில குறைகளைப்பற்றியும் எடுத்துக்கூற நான் விரும்புகிறேன். இப்பொழுது அவருடைய உரையிலே பல அரிய விஷயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவருடைய உரையில் நல்ல கருத்துக்களையும், பல திட்டங்களை நம்முடைய அரசாங்கம் நிறைவேற்றியிருப்பதையும்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இருந்தபோதிலும், சில முக்கியமான விஷயங்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது யாரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதுதான். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களுக்காக 1957-58-ல் ரூ. 11,19,900 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடப்பு ஆண்டு பட்ஜெட்டில் 1958-59-ல் ரூ. 15,97,200 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

4-40
p.m.

இதர பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு 1958-59-ல் 17 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுச் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் படிப்பதற்கும், உணவு விடுதியில் தங்குவதற்கும், இதிலிருந்து பணம் கொடுக்கப்படுகிறது. இதைக்கொண்டு எல்லா பிற்பட்ட மானவர்களுக்கும் வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு முடியாத நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்தத் தொகையோடு மேற்கொண்டு இன்னும் ஏழு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போதுதான் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் தங்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கிடைக்கின்றது, பெரிய படிப்புப் படிக்கலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு உற்சாகத்தோடு படிக்க ஆரம்பித்திருக்கின்றனர். முன்பெல்லாம் வெறும் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படிப்போடு நிறுத்தி விட்டு ஏதோ வேலை பார்த்தலாம் என்று இருந்து விடுவார்கள். ஆனால், அரசாங்கத்தினுடைய உபகாரச் சம்பளம் கிடைக்கிறது என்பதனால், அதிக உற்சாகத்துடனும் கொஞ்சம் வேகத்துடனும் படிப்பதற்கும் முன்வந்திருக்கிறார்கள். அதன் மூலமாகப் பலர் வேலைகளும் பெற்று வருகிறார்கள். இப்போதுதான் பிற்பட்ட வகுப்பில் சேர்ந்த பலருக்கும் தாங்களும் படித்து வேலைக்குப் போகலாம் என்ற எண்ணம் உண்டாகியிருக்கிறது. ஆகவே, இன்னும் அதிகத் தொகையை இவர்களுடைய உபகாரச் சம்பளத்திற்காக ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பிற்பட்ட இனத்தினுள்ளவர்களுக்கு உத்தியோக விஷயத்தில் அதிகமான அளவில் சலுகை கொடுப்பதில்லை அரசாங்கம். குறிப்பாக, சில உத்தியோகங்களை எடுத்துக்கொண்டால், 25 ஸ்தானங்களில் முற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு 15 ஸ்தானங்களும், பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு 6 ஸ்தானங்களும், ஹரிஜனங்களுக்கு 4 ஸ்தானங்களும், கொடுக்கப்படுகின்றன. இதைப் பார்க்கின்றபோது, நமது ராஜ்யத்தில் மொத்தமாகச் சற்றேறக்குறைய மூன்று கோடியில் இரண்டு கோடி பிற்பட்ட இனத்தவர்களாக இருக்கின்றனர்.

(Dr. A. Chidambaranathan in the Chair).

அந்த முறையில் பார்த்தால், இப்போது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் ஆறு ஸ்தானங்கள் மிகக் குறைவானது என்றே சொல்ல முடியும். ஆகவே, இந்த ஆறு ஸ்தானங்களையும் பத்து ஸ்தானங்களாக மாற்றித் தரவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தக் கோரிக்கை மிக நியாயமான கோரிக்கையாகும். இந்த மாதிரியான சலுகை எப்பொழுதும் இருந்துவர வேண்டுமென்கிற அவசியமில்லை, ஒரு குறிப்பிட்ட பதினென்று வருட காலத்திற்காவது இருந்து வர வேண்டும்.

7th February 1959] [Sri A. Subramanyam]

அடுத்தபடியாக, வட்டார வளர்ச்சித் திட்டம் பல இடங்களில் நடத்தப் பட்டு வருகிறது. இதன் மூலம் பல இடங்களில் ஆங்காங்கே பல காரியங் களைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். இதன் மூலம் பல இடங்கள் வளம் பெற்று வருகின்றன. இந்த வட்டார வளர்ச்சித் திட்டங்களை அமுல் நடத் தும்போது, எந்த இடத்தில் இந்தத் திட்டங்களை நடத்தலாம் என்று கவ னித்துப் பார்க்கும்போது, மிகவும் பிற்பட்ட இடங்களில்தான் இம்மாதிரித் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும், அம்மாதிரிப்பட்ட இடங்கள்தான் வட்டார வளர்ச்சித் திட்டத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கொள்கை முறையில் இருந்தாலும் கூட, அதிகாரிகளால் இதற்கு இடங் கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்போது, பிற்பட்ட இடங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவ தில்லை. சிறிசில பிற்பட்ட இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தாலும் கூட, நாட்டில் பெருவாரியாக இம்மாதிரிப் பிற்பட்ட இடங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே, இனிமேலாவது பிற்பட்ட இடங்களாகப் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சில பிற்பட்ட இடங்கள் காடுகள் நிறைந்ததாக இருக்கின்றன, அங்குள்ள கிராம ஜனங்களுக்கு எந்த வித மான வசதியும் இல்லாமல் இருக்கின்றது, ரோடு வசதிகள் கிடையாது, சரியான விதத்தில் ருடி தண்ணீர் வசதி கிடையாது, பிரசவவிருதியோ ஆஸ்பத்திரி வசதியோ கிடையாது. ஆரம்பப் பாடசாலைகள் கிடையாது, பாடசாலைகள் என்றால் என்னவென்றே தெரியாத பல கிராமங்கள் இருக் கின்றன. இம்மாதிரியான கிராமங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை இந்த வட்டார வளர்ச்சித் திட்டத்தின் கீழ் செய்யு கொடுப்பதற்கு வேண்டிய வழியில் திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், அசெம் பிளி அங்கத்தினர்சொல்லிருந்து எம்.எல்.ஸி.-யாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் அங்கத்தினர்களுக்குப் பஞ்சாயத்து யூனியனில் அங்கத்தின ராக இருப்பதற்குத் தகுந்த முறையில் விதிகளைத் திருத்தியமைக்க வேண் டும். சட்ட சபை அங்கத்தினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் அங்கத்தினர்களுக்கு அவர்கள் எந்த ஜில்லாவில் எந்த இடத்தில் இருக்க விரும்புகிறார்களோ அந்த இடத்திலுள்ள பஞ்சாயத்து யூனியனில் அங்கம் வகிப்பதற்குப் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் இடம் இருக்க வேண்டும். அந்த இடத்தில் அங்கத்தினராக இருந்தால்தான், அங்குள்ள சில குறைகளைப் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலமாகத் தீர்க்க முடியும். இதற்குச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வேண்டும். என் போன்ற மேல்சபை அங்கத்தினர் களுக்கு ஜில்லாக் கலெக்டர்கனிடமிருந்து சில நேரத்தில் சில முக்கியமான செய்திகள் வருவதில்லை. ஏன் வருவதில்லையென்று கேட்டால், உங்க ளுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று சட்டத்தில் சொல்லப்படவில்லை என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஆகவே, இதையும் கவனித்து இதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நாம் எல்லா இடங்களிலும் வனமகோர்ச்சவம் கொண் டாகிறோம். சிறிய சிறிய செடிய்களையெல்லாம் நட்டு வளர்க்கிறோம். ஆனால், எங்கள் சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு பெரிய காடுகள் இருக்கின்றன, பக்கத்தில் மைசூர் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த காடு களும் தொடர்ந்து இருக்கின்றன, யானைகள், புலிகள் எல்லாம் வரக் கூடிய காடுகள். அந்தக் காடுகளில் நின்று கொண்டிருந்த பெரிய பூரிய மரங்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு வெட்டப்படுகின்றன. அவைகளை வெட்டித் தீயிட்டுக் கரியாக்கிக் கரியாகக் கொண்டு போகிறார்கள். பெரிய மரங்கள் 30, 40, 50 வருடங்கள் வளர்ந்த பெரிய மரங்கள் எல்லாம் வெட்டப்பட் டுக் கரியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இதைத் தடுக்க வேண்டியிருக் கிறது. இம்மாதிரியான பெரிய மரங்களை வெட்டுவதற்கு விட்டுக் கொடுத்து விட்டு வனமகோர்ச்சவம் என்று சொல்லி சிறிய செடிய்களை நட்டுவைத்தால், அவையெல்லாம் எந்தக் காலத்தில் வளரப்போகின்றன என்று தெரிய வில்லை. ரெலின்யூ காடுகளிலும் கூட இவ்விதம் வெட்டப்படுகின்றன. அடர்ந்த காடுகளாக இருந்தவையெல்லாம் இன்றைக்கு வெளிச்சமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, எந்தெந்த ரோடுகளில் இம்மாதிரி லாரிகள் மூலமாகக் கரி கொண்டு போகின்றார்களோ, அந்த லாரிகளைக் கண்டு

[Sri A. Subramanyam] [7th February 1959]

பிடித்து எந்தக் காடுகளிலிருந்து கொண்டு போகிறார்கள் என்று கண்டு பிடித்து அதைத் தடுக்க வேண்டும். அரசாங்கம் உடனடியாக இதற்கு ஒரு கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவரவேண்டும். காடுகள் அதிகமாக இருந்தால், அதிகமாக மழை பெய்யும். மரங்கள் அதிகமாக இல்லையானால், மழை பெய்யாது. ஆகவே, இதையெல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு, இதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4-50
p.m.

அடுத்தபடியாக நில உச்ச வரம்பைப்பற்றிப் பலர் பேசினார்கள். அதை எல்லோரும் வரவேற்கத்தான் செய்கிறோம். அதிலே எந்த வித ஆட்சேபமும் இடையாது. சில மிராசதார்கள் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் நடத்துகிறதானால், நல்ல முறையில் நடைபெறுது என்ற கருத்தைக் கொண்டு கொஞ்சம் அச்சப்படுகிறார்கள். எப்படியிருந்தபோதிலும், கூட்டுறவு முறையில் செய்யவேண்டுமென்றாலும், அல்லது தனிப்பட்ட நபர்களாக அதைச் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டாலும், வரம்பு எப்படிக்கட்டுவது என்பதைப்பற்றி யோசித்துச் செய்யவேண்டும். நிலத்தை மட்டும் பிரித்துவிட்டால் போதாது. ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் என்ன வருமானம் வருகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அந்த வருமானத்தை அனுசரித்து நில வரம்பு கட்ட வேண்டும். ஒரு நிலத்தில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு வருஷத்திற்கு ரூ. 25 கூட வராது. ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் 1,000 ரூபாய் வருஷத்தில் வருமானம் வருகிறது. வருஷத்தில் ஒரு ஏக்கரில் 5,000 ரூபாய் வரக்கூடிய நிலமும் இருக்கிறது. ரூ. 5,000 வாக்கூடிய நிலத்தில் 50 ஏக்கர்கள் ஒதுக்குகிறதாக இருந்தாலும், அதிலிருந்து அதிக வருவாய் வந்துவிடும். ரூ. 25 வரக்கூடிய நிலத்தில் 50 ஏக்கர் ஒதுக்கி வைத்தாலும் கூட, அந்த விவசாயிக்கே பிரயோசனப்பாது. 25 ரூபாய் கூட வராது, உழவர்க்கே வாய்க்கில்லாத நிலம் கூட எவ்வளவோ இருக்கின்றது. நிலத்தை மட்டும் வைத்து, இத்தனை ஏக்கர் என்று பிரித்துக் கொடுத்தாலும், பிரயோசனமில்லாமல் இருக்கிறது. வருமானத்தை உத்தேசித்து வரம்பை நிர்ணயிக்கவேண்டும்; அல்லது கிணறு வெட்டினால் நிலத்தில் என்ன வருமானம் வரும், நஞ்சையாக மாற்ற முடியுமா என்று நன்றாகப் பார்த்துத் தெரிந்து, அந்த முறையில் வரம்பு கட்ட ஏற்பாடு செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதையெல்லாம் கவனித்து, கடைசியில் இருக்கும் நிலங்களைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்போது, கூட்டுறவு முறையில் வைத்து நல்ல முறையில் செய்ய அரசாங்கம் திட்டமிட்டு வேலை செய்யவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, ஆட்சி மொழியைப்பற்றிக் கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். எது எப்படியிருந்தாலும், இது தமிழ் நாடு. நம் பாஷை தமிழ் பாஷை. முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது நமது பாஷை, நமது மொழி—தாய் மொழி. ஆகவே, தமிழ் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அடுத்தபடி, அருகில் இருக்கிற பாஷை நாட்டுக்குரிய பல ராஜ்யங்களை ஒன்று சேர்த்து, சிநேகத்திற்கும், போக்குவரத்திற்கும், வியாபாரத்திற்கும் வேண்டிய பாரத தேச பாஷை இந்தி. அதை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவசியம் ஏற்பட்டால்—அயல் நாட்டுக்குப் போக வேண்டும். நுட்ப அறிவுகளை அடைய வேண்டும், வான சாஸ்திரங்கள் போன்ற நுட்பமான சில பாடங்களைப் படிக்க வேண்டும், பொறி இயல் சாஸ்திரங்களைப் படிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கம் கொண்டவர்கள்—உலக பாஷையாகிய ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இப்படி மூன்று பாஷைகள் நாட்டுக்கு உரியதாக இருந்தாலும், முதல் சலுகையைத் தமிழுக்குக் கொடுக்கவேண்டும், இரண்டாவது சலுகையை இந்திக்குக் கொடுக்க வேண்டும், மூன்றாவது சலுகையை ஆங்கிலத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும். இதை அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்று இந்தத் தருணத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் “நாம் தமிழர்” என்ற இயக்கம் ஒன்று எற்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பணிதமான இடைஞ்சல்கள் நமது சட்ட

7th February 1959] [Sri A. Subramanyam]

சபைக்கு வருகின்றன. பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. இது சென்னை ராஜ்யத்தைப் பாதிக்கிறது. இதனால் அரசாங்கத்துக்குப் பாதகம் ஏற்படும் என்று சிலருக்குப் புரியவில்லை, ஏதேதோ பேசுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது என்னது கடமை. அதனால்தான் சொல்லுகிறேன். என்னவென்று கேளுங்கள். இவர்கள் “நாம் தமிழர்” என்ற இயக்கத்தை ஆரம்பித்தவுடன் “நாம் சிங்களவர்” என்று சிலோனில் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இங்கு தமிழர் நெய்யும் துணி எதற்காகச் சிங்களத்திற்கு வரவேண்டும் என்று சிங்களத்தவர், அவர்கள் நூலை நூற்றுத்துணி நெய்யவேண்டுமென்றே அல்லது வேறு நூலைக்கொண்டு துணி நெய்யவேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதனால் இங்கிருக்கும் தமிழகத் தொழிலாளிகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படுகிறது. அவர்கள் நமது அரசாங்கத்தினிடத்தில் முறையிறுகிறார்கள். அரசாங்கம் என்ன செய்வது என்று விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அரசாங்கமும் முன்வந்து உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் பரிசாரம் தேடிக்கூடாது என்று இந்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்கிறார்கள். இதற்காகத்தான் “பாரதத்தில் நாட்டுப் பிரிவினைக்கு இருக்கக் கூடாது” என்று அறிஞர்கள் கூறி வருகின்றார்கள். மேலும், “அன்னிய நாட்டு இருக்குமதி, ஏற்றுமதி, மற்றும் இன ஒற்றுமைக்குப் பாதகம் ஏற்படும், அதனால் கஷ்டங்கள் ஏற்படும்” என்று அரசாங்கம் சொல்லுகிறது. இந்தமாதிரிப் பிரிவினைச் சிளர்ச்சிகளை ஏற்படுத்த வேண்டியதில்லை. இப்போது கவர்னர் பெருமான் உளையாற்றியபோது, ஒரு குறிப்பிட்ட சினைக் கட்சிக்காரர்கள், “நாங்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை, சபைக்கு வெளியே இருக்கிறோம் அல்லது வராது இருக்கிறோம்” என்று கூறினார்கள். இந்திய நாட்டிலே, இந்தியாவிலிருந்து 6,000 மைலுக்கு அப்பாலிருந்து வந்து வெள்ளையர்கள் 200 ஆண்டு காலம், 300 ஆண்டு காலம் இங்கே ஆண்டு வந்தார்கள். அவர்களை “போ” என்றே அல்லது அவர்களைப் பகிஷ்கரிக்கின்றேமென்றே சொல்வதற்கு இவர்களுக்கு உரிமையிலே—இவர்களுக்கு அந்த எண்ணமும் இல்லை. அப்போது அவர்களுக்குத் தாசாணகூலிகளாக இருந்து, அவர்கள் காலடியில் வணங்கி, “நீங்கள் இங்கேயே இருக்க வேண்டும், நீங்களே எங்களை ஆள வேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். சுதந்திரம் என்று பேசி, வெள்ளையன் வெளியேற வேண்டும், நாம் சுபிட்சத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்று எங்கள் காந்தியடிகளும், காங்கிரஸ்காரர்களும், மற்றத் தேசப்பற்றுள்ள அனுதாபிகளும் சேர்ந்து உழைத்துச் சுதந்திரம் பெற்றார்கள். ஆனால் இப்பொழுது தி.மு. கட்சிக்காரர்களுக்கு ஒரு விசித்திர புத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு இப்போது ஞானோதயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னவென்று கேட்டால், கவர்னர் பெருமான் வட நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறாராம், அவர் இங்கே வந்து கவர்னராக இருப்பானேன் என்று அதற்காக வரவில்லையாம். இப்படி ஒரு பதில் கூறுகிறார்கள். “ஓர் நனைகிறதே என்று ஓநாய் ஓலமிட்டதாம்” என்ற முறையில் நம் தேசத்திற்கு என்னவும் சம்பந்தமில்லாத வெள்ளையர்களை சாசவதமாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பியவர்கள், பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் கவர்னராக இருக்கக் கூடாது என்று கூறுகின்றார்கள். என்ன! இவர்களின் அறியாமை! அதோடு கூட உதகைக்குப் போவதை ஆட்சேபிக்கிறார்களாம். உதகைக்குப் போவதால் அதிகமாகப் பணம் செலவாகிறதாம். அதைத் தடுத்து, மற்ற ஜனங்களுக்குப் பிரயோசனமாகும் படி செய்கிறார்களாம். நான் சொல்கிறேன்: நான் சேலத்திலிருந்து சென்னைக்கு வந்தால், முதல் வகுப்புக்கு என்ன செலவாகும், அருகிலுள்ள சேலத்திலிருந்து நீலகிரிக்குப் போனால் என்ன செலவு ஆகும்? மதுரையிலிருந்து வரக்கூடியவர் சென்னைக்கு வர என்ன செலவாகும், அதே நேரத்தில் நீலகிரிக்குப் போனால் என்ன செலவாகும்?

* SRI L. S. KARAYALAR : Sir, on a point of order. The hon. Member is speaking about a party which is not represented in this House. It would be much better if he asks his party members in the other House to attack that party.

VICE-CHAIRMAN (DR. A. CHIDAMBARANATHAN) : It would, of course, be better if the hon. Member refrains from attacking that party. But, I cannot give a ruling on the subject.

[7th February 1959]

* **SRI A. SUBRAMANYAM :** கனம் தலைவர் அவர்களே, இதைக் குறிப்பிட்டுத்தான் பேசவேண்டியிருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்திற்கு யாராரெல்லாம் இடைஞ்சல் செய்கிறார்கள், ஜனங்களுக்கு என்ன நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன? கவர்னர் உரைக்கு சபையில் வந்து நன்றி செலுத்த முடியாத வகையில் எதிர்ப்பதால், அதைப்பற்றி இந்தக் கவர்னர் உரையிலே பேசவேண்டியிருக்கிறது. ஆக, இந்த விஷயம் அதிலே வருவதால்தான் நான் பேசுகின்றேன். அப்படிப் பேசுவதில் தவறில்லை என்று தலைவர் அவர்களுக்கும் அங்கத்தினர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI L. S. KARAYALAR : The hon. Member is still persisting.

VICE-CHAIRMAN (DR. A. CHIDAMBARANATHAN) : Let us leave it to his good sense.

SRI A. SUBRAMANYAM : தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருந்து வரக்கூடியவர்களுக்குத்தான் அதிகச் செலவாகும். ராமனாதபுரம், திருநெல்வேலி, கன்யாகுமரி ஜில்லாக்களிலிருந்து வரக்கூடியவர்களுக்கு ரயில் சார்ஜ் சிக்கனமாக முடியும். அதனால் எவ்வளவோ பணம் மீதி யாகும். கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், உதகையில் சட்ட சபைக் கூட்டம் நடப்பதால், அதிகச் செலவு இல்லை என்பதைத் தனக்கு புரிந்துகொள்ள முடியும். நென்னை, செங்கற்பட்டு, ஆகிய இடங்களிலிருந்து வரக்கூடியவர்களுக்குக் கொஞ்சம் செலவு அதிகமாக இருக்கும். மீதி ஜில்லாக்கள் பக்கத்திலேயே இருப்பதால், பணம் மிச்சமாகும். ஆகையினால், சபை உதகையில் கூடுவதினால் பணச் செலவு குறையும். அதனால் பணத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அவர்களுடைய நோக்கம் என்ன என்பதைப்பற்றித் தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏதாவதொரு முட்டுக்கட்டை போடுவதுதான் இவர்களுடைய வேலை. ஆகையினால், அவர்கள் கூறுவதைப் பொருட்படுத்தாமல் நம்முடைய மந்திரி சபையினர் தைரியமாகச் சட்ட சபைக் கூட்டத்தை உதகமண்டலத்தில் நடத்துவதற்கு முன்வந்ததுபற்றி நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

அடுத்தபடியாக, உணவுத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பலர் பலவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். அதைப்பற்றி நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். உணவுப் பொருள்கள் அதிக விலைக்கு விற்கப்படுகின்றன. ஆகையினால், இதை எதிர்க்கவேண்டும். இதற்கு ஒரு தீர்மானம் கொண்டுரவ வேண்டும் என்று கூடப் பலர் நினைக்கிறார்கள். உணவுப் பொருள்களின் விலை அதிகம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். விவசாயிகளுடைய நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றி நாம் சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். 10, 15 வருடங்களுக்கு முன்னால் விவசாயிகள் தங்களையே தேவைக்கு உகந்த சாமான்கள் என்ன விலையில் வாங்கினார்கள், இப்பொழுது என்ன விலைக்கு வரங்குகிறார்கள் என்பதுபற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் மண்வெட்டி 8 அணுவுக்கு விற்பது என்றால், இப்பொழுது அதன் விலை ரூ. 3-8-0 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. கொழு கம்பு முன்பு 1½ அணு விற்பது, இப்பொழுது 12 அணுவாக விற்கிறது. முன்பு மாடு ஒரு ஜோடி 100 ரூபாய்க்குக் கிடைத்தது. இப்பொழுது ஒரு ஜோடி மாடு 500 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. முன் காலத்தில் 12 அணுவுக்கு வேஷ்டி கிடைத்தது. இப்பொழுது ரூ. 3-8-0 கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ரூ. 15, 16 இல்லாமல் ஒரு பு.கை வாங்க முடியவில்லை. இப்படி எல்லாப் பொருள்களின் விலையும் உயர்ந்திருக்கும்பொழுது, விவசாயி உற்பத்தி செய்யும் நெல் (அரிசி) விலை மட்டும் உயராமல் இருந்தால் அவனுடைய வாழ்க்கைத்தரம் எப்படி உயர முடியும் என்பதைச் சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால், ஒரு சில இடங்களில் சிலர் நெல், அரிசியை ரொம்பவும் அதிக விலைக்கு விற்கலாம். ஆனால், கட்டாயமாக ஒரு குறிப்பிட்ட விலைக்குத்தான் விற்கவேண்டுமென்று ஏற்படுத்தும்பொழுது விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தையும் கவனித்து விலையை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். ஒரு சில வியாபாரிகள் கள்ள மார்க்கட்டில் அரிசியை அதிக விலையில் விற்பதையும் தடைப்படுத்த வேண்டும்.

7th February 1959] [Sri A. Subramanyam]

இப்பொழுது அரசாங்கம் ஏராளமான அணைக்கட்டுகளைக் கட்டி முடித்திருக்கிறார்கள். மேட்டூர், கீழ் பலாணி, மணிமுத்தாறு, அமராவதி, வைகை முதலிய அணைக்கட்டுகள் ஏற்கனவே முடிந்துவிட்டன. குந்தாத் திட்டம், பரம்பிசுளம் திட்டம் இவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய ஆறுகளிலெல்லாம் அணைகள் கட்டியிருக்கிறோம். மற்ற இடங்களில் எங்கு வசதி இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் கட்டுவதற்குத் திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறோம். எங்கெங்கே பெரிய ஏரிகள் இருக்கின்றனவோ, பெரிய ஓடைகள் இருக்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் சாத்தியமான நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம். செலத்தில் சின்துறுத் திட்டம் பற்றிப் பரிசீலித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கூடிய சீக்கிரம் இந்தத் திட்டங்களை அரசாங்கம் நிறைவேற்றிவைக்கத்தான் போகிறது. இதற்கு மத்தியிலே உணவு போதவில்லை என்று சொன்னால், அதிகமாக ஜனத் தொகை பெருக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. 20, 30 வருஷங்களில் ஜனத் தொகை 20 மடங்கு அதிகமாகியிருக்கிறது. இதையும் தடைப்படுத்தக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தையும் அரசாங்கம் உணர்ந்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்துகொண்டு வருவது பற்றி யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு, கவர்னர் பெருமானுடைய உரையை வாழ்த்தி, அவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI T. V. DEVARAJA MUDALIAR: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, படை, குடி, கூழ், நட்பு, அமைச்சு, அறன் ஆகிய ஆறும் உடையான் அரசருள் ஏறு. அதுபோல மாபெரும் கவர்னர் அவர்கள் ஆற்றியிருக்கக்கூடிய உரையில் படை, குடி, கூழ், நட்பு, அமைச்சு, அறன் ஆகிய ஆறு அங்கங்களும் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பது கண்டு, அதை மனமார வரவேற்கிறேன். முதலிலே தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன், அதிலே படை எப்படி இருக்கிறது என்றால், நல்லபடியாக அமைச்சர் குழு அமைந்து, நல்லபடியாக முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பது கண்டு, அன்னிய நாட்டிலுள்ளவர்கள், ரஷ்யாவிலிருந்து வந்திருந்தவர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். நல்லபடியாக முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதுதான் படை. அடுத்தது குடி. மக்கள் ஒன்றுபட்டு பெரும் பாலும் ஒத்துழைத்து வாழ வேண்டும். ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு என்ற கருத்துக்கேற்ப எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று கவர்னர் அவர்கள் உரையில் வலியுறுத்தியிருப்பதற்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. பிறகு, கூழ். அதாவது உணவுப் பஞ்சம் நீங்க வேண்டும். விளைச்சல் நல்ல படியாக அதிகரிப்பதற்கு அமைச்சர் குழு கண்காணிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டு ஆவன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கண்கண்ட தெய்வம் காந்தி மகான் காட்டிய வழியிலே சென்று ஆங்கிலேயர் காலத்தில் 'go back' என்று சொன்னது போல் எல்லோரும் கிராமங்களுக்குப் போய் கிராம மக்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்கிறார்கள். கிராம மக்கள் நல்லாழ்வு வாழ்ந்தால்தான், நகர ஆட்சி நன்றாக இருக்கும். நகர ஆட்சி முன்னேற முடியும் என்பதே கண்கண்ட தெய்வம், காந்தியடிகள் காட்டிய வழி. அமைச்சர் குழு அவ்வழியைக் கடைப்பிடித்து, அந்த வழியிலே ஈடுபட்டு, இப்பொழுது ஆங்காங்கு டெவலப்மெண்ட் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். நல்ல வழியில் கிராமங்கள் முன்னேற்றம் அடைந்துகொண்டு வருகின்றன. அது பாராட்டக் கூடிய விஷயம். சில இடங்களில் இல்லாமல் இருக்கலாம். அதை உடனடியாக அமைச்சர்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்று தாமதமடையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு தாலுகாவிலும், அதாவது செங்கம் தாலுகாவில், வட்டார அபிவிருத்தித் திட்டம் இன்னும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை என்பதை இப்பொழுது தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அங்கே கூடிய சீக்கிரம் ஆரம்பிக்க வேண்டும். இரண்டு ஆண்டுகளில் எங்கும் டெவலப்மெண்ட் இல்லாத இடமே இராது என்ற அடிப்படையை அமைச்சர் குழு உடனடியாகக் கடைப்பிடித்து, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று ரொம்பவும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri T. V. Devaraja Mudaliar] [7th February 1959]

அதுவுமன்றி, இப்பொழுது கல்வி நல்லபடியாக முன்னேற்றம் அடைந்து கொண்டிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் சில குறைகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதை இந்தச் சபை முன்பு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எப்படி என்றால், படித்தவர்களுக்கு வேலையில்லாமல் இருக்கும் ஒரு திண்டாட்டம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம், வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் என்பது போன்று, படித்தவர்கள் தங்களுடைய படிப்பு முடிந்தவுடனேயே, தங்களுடைய அறிவை ஏற்றுக்கொண்ட உடனேயே, சித்திர வேலையில் இறங்கினால்தான், முன்னேற்றம் அடையலாம். சித்திரமும் கைப்பழக்கம் என்பது நம் பண்பாடு. நாட்டினர் நலன் கருதி பஞ்ச சீலக் கொள்கைகளை நாம் உணர்ந்து அவைகளைக் கடைப்பிடித்தால், நல்ல வழியில் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சிறு குற்றம் இல்லாத மனிதன் கிடையாது. சரித்திரம் கிடையாது, சட்டம் கிடையாது, நூல்கள் கிடையாது. எல்லாவற்றிலும் சிறு சிறு குற்றம் இருப்பது இயற்கையே. சிறு குற்றங்களைப் பாராட்டாமல், அதனுடைய வழியிலே செல்லாமல், செய்த பல நன்மைகளை எடுத்துக்கொண்டு, சிறு குற்றங்களை விலக்க வேண்டும். நல்ல அம்சங்களைப் பாராட்டி நாம் எல்லோரும் ஒத்துழைத்து நல்ல வழியில் மக்களுக்கு நலனைத் தேடவேண்டும் என்று அவர் அவர்கள் உரையில் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது நமது சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கு 5 ரூபாய் சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்று கவர்னர் அவர்கள் உரையில் கண்டிருக்கிறது. அது பற்றி மிக்க சந்தோஷம் அடையக்கூடிய நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். ஆனால், ஒன்று சொல்லவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் அலுவலகங்களில் வேலை செய்பவர்களுக்கு அதிகமாகச் சம்பளம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த சர்க்கார் அலுவலகங்களில் வேலை செய்பவர்களுக்குச் சம்பளம் குறைவாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதுதான் குறைபாடாக இருக்கிறது. சகல வழிகளிலும் ஒன்றாகத்தான் அவர்கள் உத்தியோகம் செய்கிறார்கள். விலைவாசியும் இருவர்களுக்கும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஏன் அவர்களுக்கு மாத்திரம் அதிகச் சம்பளம்? ஏன் அவர்களுக்கு பஞ்சப்படி அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது? ஏன் ஒரு பியூனுக்கு 95 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது? எஸ்.எல். எல்.சி. படித்தவனோ அல்லது பட்டம் பெற்றவனோ நம்முடைய அரசாங்கத்தில் வேலை பார்த்தால், அவனுக்கு மாத்திரம் 75 அல்லது 80 ரூபாய் தான் சம்பளம் கிடைக்கிறது. அதனால் அவன் என்ன செய்ய முடியும்? இப்பொழுது இருக்கும் விலைவாசியில் அவனுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு கூட வசதியில்லாத காரணத்தால் அதிகப்படிச் சம்பளம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் ஊழியருக்கும் நம்முடைய சர்க்கார் ஊழியருக்கும் இடையில் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் பொருமை உண்டாகிறது. அந்த வித்தியாசத்தை நீக்கிவிடால் போதுமா? “போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்பதை மனதில் கொண்டால்தான் உள்ளம் நிறைவுறும். இப்பொழுது 5 ரூபாய் அதிகமாக சர்க்கார் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதனால் சர்க்காருக்கு அதிகமான பணம் செலவாகிறது. கடந்த ஆண்டு பட்ஜெட்டிலேயே ஆறு கோடி ரூபாய் துண்டு விழுந்திருக்கிறது என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு 5 ரூபாய் அதிகரித்திருப்பதன் காரணமாக, எவ்வளவு துண்டு விழுமோ தெரியவில்லை. இதை நாம் மத்திய சர்க்காரிடத்தில் எடுத்துக் கூற வேண்டும். மத்திய சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு நம்முடைய சிப்பந்திகளுக்கும் கொடுப்பதற்கு அவர்களிடமிருந்து உதவி பெற வேண்டும். இங்கு இருக்கக் கூடிய என்.ஜி.ஓ.-க்கள் மிகவும் திறமையாக வேலை செய்கிறார்கள். தினசரி மூன்று மணி நேரம் அதிகமாக வேலை செய்கிறார்கள். இரவும் பகலும் வேலை செய்கிறார்கள். “பிரக்கா டெவலப்மெண்ட் கமிட்டி” போன்றவைகளில் வேலை பார்ப்பவர்களைப் பார்த்தால், இதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். அப்படி உழைக்கும் நம்முடைய ஊழியர்களுக்கு மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அளவு சம்பளம் கொடுப்பது மிகமிக அவசியம்.

7th February 1959] [Sri T. V. Devaraja Mudaliar]

அடுத்தபடியாக, அதிகமாக உழைப்பவர்கள் மின்சார இலாகா ஊழியர்கள். நான் சிறுவகை இருக்கும்போது, என்னுடைய தாயார் என்னை “ராம் ராம்” என்று சொல்லும்படி கூறுவார்கள். ஆனால் நாம் மூச்சை இழுக்கும்போது “ரா” என்றும் வெளியே விடும்போது “ம்” என்றும் விடுகிறோம். ஆகவே, மூச்சிலேயே “ராம்” என்பது அடங்கியிருப்பதால் “நான் சொல்லமாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டேன். நம்முடைய மின்சார இலாகா அமைச்சர் அவர்களும் “ராமையா” என்ற அந்தப் பெயருடையவர். நாம் மூச்சு விடும்போதெல்லாம், நாம் அவரை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். மின்சாரம் கொஞ்ச நேரம் நின்று விட்டாலும், நம்முடைய வேலைகள் எல்லாம் தடைப்பட்டு விடும். ஆகவே, நாம் எப்பொழுதும் திரு. ராமையாவை நினைத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். மின்சாரத்தைப் போலவே திரு. ராமையா அவர்களும் உறக்க மின்றி எப்பொழுதும் பணியாற்றி வருகிறார்கள். உலகத்திலேயே உறக்க மின்றி, ஓய்வின்றிப் பணியாற்றுவது, சூரியன், சந்திரன், காற்று இம் மூன்றுதான். தண்ணீருக்குக்கூட உறக்கம் இருக்கிறது. பூமிக்குக்கூட ஓய்வு இருக்கிறது. ஓய்வின்றி எப்பொழுதும் வேலை செய்துகொண்டிருப்பதில் மின்சாரமும் ஒன்று. சுவாசமும் ஒன்று. ஆகவே, நாம் சுவாசம் விடும்போது, எல்லாம் மின்சார இலாகா அமைச்சர் திரு. ராமையாவை நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறோம். திரு. ராமையா அவர்கள் ஒவ்வொரு இடத்திற்கு வரும்போதும் நாம் சொல்லும் குறைகளையெல்லாம் தீர விசாரித்து வேண்டியவைகளைச் செய்கிறார். அந்தந்த இடத்திலேயே அதைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். அதற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன்.

நம்முடைய அமைச்சர் குழுவில் எல்லாருக்கும் பொருத்தமான இலாகாக்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம் தமிழ் நாட்டுக் கல்விக்கே உரியவர் சுப்ரமணியர் என்பதுபோல் பொருத்தமாக நம்முடைய நிதியமைச்சர் கனம் திரு. சுப்ரமணியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சுப்பிரமணியம் என்ற பெயருக்கேற்ப கல்வி அவரிடம் இருக்கிறது. படிப்பும் பணமும் ஒன்றாகச் சேராது என்று கூறுவார்கள். ஆனால், அவர் கல்விக்கும் மந்திரி, நிதிக்கும் மந்திரி. இரண்டும் ஒரே இடத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. எந்த நாட்டு அமைச்சர் குழுவை எடுத்துப் பார்த்தாலும், நிதியும் கல்வியும் பொருத்தமாக இல்லை. நம் நாட்டில் இது பெருமை தரக்கூடியது. இன்று அரசியலில் எடுத்துக்கொண்டால், பஞ்சாயத்துதான் குழந்தை. அக்குழந்தையை வளர்ப்பதற்கு ஒரு தாய் வேண்டாமா? பெற்ற குழந்தையைத் தாய் தான் பேணி வளர்ப்பாள். அதைப் போல் பஞ்சாயத்து என்னும் குழந்தையை வளர்ப்பதற்கு அம்மையார் இரத்தம்மான் தாயே பொருத்தமாக அமைச்சர் குழுவில் அமைந்திருப்பதென்றால், மிகையாகாது. அவர்கள் பஞ்சாயத்து இலாகாவுக்கு மந்திரியாக இருப்பது மிகவும் பொருத்தமானதாகும். பஞ்சாயத்து என்னும் குழந்தை அவருடைய பராமரிப்பில் நல்ல முறையில் வளரும் என்று நம்புகிறேன். இது மாதிரி அவரவர்களுக்குத் தகுந்த பொருத்தமான இலாகாக்களைப் பிரித்துக் கொடுத்த பெருமை நம்முடைய அமைச்சர் குழுவின் தலைவர் முதல் அமைச்சர் ஸ்ரீமான் காமராஜ் அவர்களையே சாரும்.

கவர்னர் அவர்கள் தம்முடைய உரையிலே உணவுப் பற்றாக்குறையை நீக்க அதிகமாக வேளாண்மை செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதற்குக் கீழ் சபை மெம்பர்களும், மேல் சபை மெம்பர்களும், ராஜ்யத்தில் உள்ள அனைவரும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எல்லோரும் நம்முடைய நாட்டின் பெருமையை நிலைநிறுத்த வேண்டும். பழங்காலம் முதல் விவசாயத்தைச் செவ்வனே செய்து வந்த நாடு நம்முடைய தமிழ் நாடு. நம்மிடமிருந்து விவசாயத்தைக் கற்றுக்கொண்டு சென்ற சீனா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் எல்லாம் தங்களது இடைவிடாத உழைப்பாலும், முயற்சியாலும் உணவு உற்பத்தியில் முன்னணியில் நிற்கிறார்கள். நாம் “முயற்சி திருவினை ஆக்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது. ஒவ்வொருவரும் பாடுபட்டு முழு நேரமும் உழைத்தால்தான், நாம் வேளாண்மையைப் பெருக்க முடியும்.

[Sri T. V. Devaraja Mudaliar] [7th February 1959]

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஏ. சுப்பிரமணியம் சொன்ன மாதிரி, மேல் சபை அங்கத்தினர்களுக்கு பிர்க்கா டெவலப்மெண்ட் மீட்டிங்கில் இடம் கிடையாது. கீழ் சபை அங்கத்தினர்கள், பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் கலந்து கொள்ள உரிமை உண்டு. மேல் சபை அங்கத்தினர்களுக்குக் கலந்து கொள்ள உரிமையில்லாத காரணத்தால், எங்களுடைய ஆலோசனைகளை நாங்கள் அங்கு எடுத்துச் சொல்ல முடிவதில்லை. நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு எங்கள் மனதில் தோன்றக்கூடிய ஆலோசனைகளை எடுத்துக் கூறுவதற்கு எங்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்படியாக எங்களுக்கும் அந்தக் கூட்டத்தில் இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (ஸ்ரீ K. T. கோசல்ராம் : அந்தச் சட்டத்தை இப்பொழுது திருத்தியிருக்கிறோம். இப்பொழுது மேல் சபை அங்கத்தினர்களுக்கு அதில் இடம் உண்டு.) திருத்தியிருக்கிறோம் என்று நாம் இங்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, அங்கே கூட்டங்கள் நடத்துகிறபோது, நமக்கு அழைப்பு அனுப்பப்படுவதில்லை. கிராமங்களில் இருக்கும் எங்களுக்கு கிராம முன்னேற்றத்திற்கான வழிவகைகளைச் செய்ய எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிற காரணத்தினால், எங்களுடைய ஆலோசனைகளை எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். “கல்விச்செலாவதத்துக்குள் செவிச் செலவெடுக்கவேண்டும்” என்று வள்ளுவர் கூறியது போல், நாங்கள் அந்தக் கூட்டங்களில் செவி விரிந்து உண்டு செவி விரிந்து கொடுக்க வசதி இருக்க வேண்டும். ஏறும்பு ஊற கல்லும் தேயும் என்பதற்கொப்ப நாங்கள் முன்னேற்றத்திற்கான வழிவகைகளைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தால், முன்னேற்றம் நிச்சயமாக ஏற்படுகக்கொண்டு வரும். ஏறும்பு ஊற கல் தேயுமா என்று சிலர் கேட்கலாம். தேயுத்தான் செய்கிறது. நான் நேரிலேயே ஒரு இடத்தில் அதைப் பார்த்திருக்கிறேன். “கல்லான நெஞ்சையும் கரைப்பார் உண்டானால் கரைக்க முடியும்” என்பதைப் போல, எங்களுக்கு இடம் கொடுத்தால், நாங்கள் கல்லான நெஞ்சங்களையெல்லாம் கரைத்து கிராம முன்னேற்றத்திற்காக எல்லா வேலைகளையும், திட்டங்களையும் செய்வோம்.

இன்று நிறைவேற்றப்படுகிற திட்டங்களின் செலவில் கிராம மக்கள் 25 சத விதிகம் அவர்களை கொடுக்க வேண்டுமென்றும் மிகுதியை அரசாங்கம் போட்டுத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படும் என்கிற முறையில் இன்று கிராமத் திட்டங்கள் நடந்து வருகின்றன. பொருளாக இல்லாவிட்டாலும் உழைப்பாகக் கொடுக்கலாம் என்றிருக்கிறது. அதற்குக் கூட சிலர் முன்வர மாட்டேன் என்கிறார்கள். காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ளாவிட்டால் நாம் அந்தத் திட்டங்களை எல்லாம் இழந்தவர்களாகி விடுவோம். எனவே, திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட கிராம மக்கள் தங்கள் முழு ஒத்துழைப்பையும் கொடுக்க வேண்டும். புல பெரிய முக்கியமான திட்டங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிற நம்முடைய அமைச்சர் குழுவைப் பாராட்டி, கவர்னர் உரையை உமாமார வாழ்த்துகிறேன், வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

VICE-CHAIRMAN (Dr. A. CHIDAMBARANATHAN) : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 9th February 1959.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 75. Notification issued with G.O. Ms. No. 3546, Home, dated 18th December 1958, regarding amendment to the Madras Cinemas (Regulation) Rules, 1957.

* 76. Notification issued with G.O. Ms. No. 3483, Home, dated 13th December 1958, regarding amendments to the Madras Liquor Permit (Personal Consumption) Rules, 1956.